

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 66

24 lipca 2023

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 261/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 261/02	Sprawa C-546/21 P: Odwołanie wniesione w dniu 31 sierpnia 2021 r. przez Fundację Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris od postanowienia Sądu (Szósta izba) z dnia 25 czerwca 2021 r. w sprawie T-42/21, Fundacja Instytut na rzecz kultury prawnej Ordo Iuris / Parlament Europejski	2
2023/C 261/03	Sprawa C-750/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 5 października 2022 r. w sprawie T-618/21, WV/CdT, wniesione w dniu 8 grudnia 2022 r. przez WV	2
2023/C 261/04	Sprawa C-123/23, Khan Yunis: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) w dniu 1 marca 2023 r. – N.A.K., E.A.K., Y.A.K./Republika Federalna Niemiec	2
2023/C 261/05	Sprawa C-179/22, AR: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – postępowanie karne przeciwko AR	3
2023/C 261/06	Sprawa C-398/21, Conseil national des barreaux i in.: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Conseil national des barreaux, Conférence des bâtonniers, Ordre des avocats du barreau de Paris/Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance, przy udziale: Ordre des avocats du barreau des Hauts-de-Seine	3

2023/C 261/07	Sprawa C-248/22, The Minister for Justice and Equality: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court – Irlandia) – Z.K., M.S./The Minister for Justice and Equality	3
2023/C 261/08	Sprawa C-460/22, DIGI: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 11 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Digi Távközlési és Szolgáltató Kft./Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság	4
2023/C 261/09	Sprawa C-463/21, Global Starnet: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 15 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Global Starnet Ltd/Ministero dell’Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, Presidenza del Consiglio dei ministri, przy udziale: Sisal Entertainment SpA, Magic Games Sas di A. Malfatti, Magic Games Srl, Codacons	4
2023/C 261/10	Sprawa C-202/23, Baabda i in.: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) w dniu 28 marca 2023 r. – M.E.O./Bundesrepublik Deutschland	4
2023/C 261/11	Sprawa C-217/23, Laghman: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 4 kwietnia 2023 r. – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl	5
2023/C 261/12	Sprawa C-219/23, Duda: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 5 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko Ș.C. F i H.F.I.	6
2023/C 261/13	Sprawa C-223/23, Redu: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Brașov (Rumunia) w dniu 11 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko L.D.	7
2023/C 261/14	Sprawa C-229/23, HYA i in.: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 12 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko SS, IP, ZI, DD i HYA	8
2023/C 261/15	Sprawa C-243/23, Drebers: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Gent (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2023 r. – Belgische Staat/Federale Overheidsdienst Financiën/L BV	9
2023/C 261/16	Sprawa C-253/23, ASG: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Dortmund (Niemcy) w dniu 20 kwietnia 2023 r. – ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH/Land Nordrhein-Westfalen	10
2023/C 261/17	Sprawa C-277/23: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavni sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 28 kwietnia 2023 r. – E.P./ Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak	10
2023/C 261/18	Sprawa C-278/23, Biltena: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 kwietnia 2023 r. – M.M./Ministero della Difesa . .	11
2023/C 261/19	Sprawa C-281/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-606/20, Austrian Power Grid i in./ACER, wniesione w dniu 30 kwietnia 2023 r. przez Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d’électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV	12
2023/C 261/20	Sprawa C-282/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-607/20, Austrian Power Grid i in./ACER, wniesione w dniu 30 kwietnia 2023 r. przez Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d’électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV	13
2023/C 261/21	Sprawa C-288/23, El Baheer: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 3 maja 2023 r. – HE/Republika Federalna Niemiec . .	14
2023/C 261/22	Sprawa C-307/23: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 17 maja 2023 r. – G GmbH/Hauptzollamt H	15

2023/C 261/23	Sprawa C-56/23, Riaman: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 23 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Bistrița – Rumunia) – LO / Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Bistrița, RS, TU i VW [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wymóg przedstawienia stanu faktycznego sprawy w postępowaniu głównym – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność]	16
2023/C 261/24	Sprawa C-318/23: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Słowenii	16
2023/C 261/25	Sprawa C-49/22, Austrian Airlines (Lot repatriacyjny): Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Austrian Airlines AG/TW [Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 1 lit. a) – Odwołanie lotu – Artykuł 8 ust. 1 – Obowiązek udzielenia pomocy – Pojęcie „zmiany planu podróży” – Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odwołania lotu – Pandemia Covid-19 – Lot repatriacyjny zorganizowany przez państwo członkowskie w kontekście misji pomocy konsularnej – Lot obsługiwany przez tego samego obsługującego przewoźnika lotniczego o tej samej godzinie co odwołany lot – Koszty ponoszone przez pasażera przekraczające koszty netto tego lotu]	17
2023/C 261/26	Sprawa C-50/21, Prestige and Limousine: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – Prestige and Limousine, SL/Área Metropolitana de Barcelona, Asociación Nacional del Taxi (Antaxi), Asociación Profesional Elite Taxi, Sindicat del Taxi de Catalunya (STAC), Tapoca VTC1 SL, Agrupació Taxis Companys [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Usługa wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą (private hire vehicles – PHV) – System zezwoleń przewidujący wydanie, poza zezwoleniem umożliwiającym świadczenie usług przewozu miejskiego i międzymiastowego na terytorium całego kraju, drugiej licencji na celu świadczenia usług przewozu miejskiego na obszarze metropolitalnym – Ograniczenie liczby licencji na świadczenie usług PHV do jednej trzydziestej liczby licencji na świadczenie usług taksówkarskich]	18
2023/C 261/27	Sprawa C-322/22, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – E./Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu [Odesłanie prejudycjalne – Zasada lojalnej współpracy – Zasada skuteczności – Podatek pobrany przez państwo członkowskie z naruszeniem prawa Unii – Naruszenie stwierdzone w wyniku wyroku Trybunału – Prawo do oprocentowania nadpłaty – Uregulowanie krajowe ograniczające prawo do oprocentowania do okresu do trzydziestego dnia następującego po opublikowaniu wyroku Trybunału w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej]	19
2023/C 261/28	Sprawa C-407/21, UFC – Que choisir i CLCV: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), Consommation, logement et cadre de vie (CLCV) / Premier ministre, Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance [Odesłanie prejudycjalne – Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne – Dyrektywa (UE) 2015/2302 – Artykuł 12 ust. 2–4 – Rozwiązanie umowy o udział w imprezie turystycznej – Nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności – Pandemia COVID-19 – Zwrot wpłat dokonanych przez danego podróżnego z tytułu imprezy turystycznej – Zwrot w formie kwoty pieniężnej lub zwrot w postaci ekwiwalentu w formie bonu – Obowiązek zwrotu dokonanych wpłat temu podróżnemu nie później niż 14 dni po rozwiązaniu danej umowy – Czasowe odstępstwo od tego obowiązku – Dostosowanie w czasie skutków orzeczenia wydanego zgodnie z prawem krajowym i stwierdzającego nieważność przepisów krajowych niezgodnych z tym obowiązkiem]	20
2023/C 261/29	Sprawa C-408/21 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. – Rada Unii Europejskiej/Laurent Pech, Royaume de Suède [Odwołanie – Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Artykuł 4 ust. 2 akapit drugi – Ochrona opinii prawnych – Artykuł 4 ust. 3 akapit drugi – Ochrona procesu podejmowania decyzji – Odmowa udzielenia pełnego dostępu do opinii prawnej służby prawnej Rady Unii Europejskiej]	21

2023/C 261/30	Sprawy połączone C-430/22 i C-468/22, VB (Informowanie skazanego zaocznie) i in.: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowania karne przeciwko VB (C-430/22), VB (C-468/22) [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Artykuł 8 ust. 4 – Prawo do obecności na rozprawie – Postępowanie zaoczne – Wznowienie postępowania – Powiadomienie skazanego zaocznie o jego prawie do wznowienia postępowania]	22
2023/C 261/31	Sprawa C-455/21: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Olt – Rumunia) – OZ/Lyoness Europe AG [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 2 lit. b) – Pojęcie „konsumenta” – Umowa dotycząca przystąpienia do systemu lojalnościowego umożliwiającego uzyskanie pewnych korzyści finansowych przy nabywaniu towarów i usług od zewnętrznych partnerów handlowych]	22
2023/C 261/32	Sprawa C-468/20, Fastweb i in. (Częstotliwość naliczania opłat): Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Fastweb SpA, Tim SpA, Vodafone Italia SpA, Wind Tre SpA/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni [Odesłanie prejudycjalne – Sieci i usługi łączności elektronicznej – Dyrektywy 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Uregulowanie krajowe przyznające krajowemu organowi regulacyjnemu uprawnienie do nałożenia na operatorów usług telefonii obowiązku ustalenia minimalnej częstotliwości odnawiania ofert i naliczania opłat – Ochrona konsumentów – Zasada proporcjonalności – Zasada równego traktowania]	23
2023/C 261/33	Sprawa C-540/21: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Słowacka [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne – Dyrektywa (UE) 2015/2302 – Artykuł 12 ust. 2–4 – Rozwiązanie umowy o udział w imprezie turystycznej – Nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności – Pandemia COVID-19 – Zwrot wpłat dokonanych przez danego podróżnego z tytułu imprezy turystycznej – Zwrot w formie kwoty pieniężnej lub w formie zastępczej imprezy turystycznej – Obowiązek zwrotu dokonanych wpłat temu podróżnemu nie później niż 14 dni po rozwiązaniu danej umowy – Czasowe odstępstwo od tego obowiązku]	24
2023/C 261/34	Sprawa C-545/21, ANAS: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti [Odesłanie prejudycjalne – Fundusze strukturalne Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 – Artykuł 2 pkt 7 – Pojęcie „nieprawidłowości” – Artykuł 98 ust. 1 i 2 – Korekty finansowe dokonywane przez państwa członkowskie w związku z wykrytymi nieprawidłowościami – Mające zastosowanie kryteria – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. d) – Pojęcie „poważnego wykroczenia zawodowego”]	24
2023/C 261/35	Sprawa C-567/21, BNP Paribas: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – BNP Paribas SA/TR [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuły 33 i 36 – Uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim – Podniesienie jako kwestii incydentalnej przed sądem innego państwa członkowskiego – Skutki wywołane przez to orzeczenie w państwie pochodzenia – Dopuszczalność powództwa wytoczonego w wezwanym państwie członkowskim po wydaniu wspomnianego orzeczenia – Krajowe przepisy proceduralne wymagające koncentracji roszczeń w ramach jednego postępowania]	25
2023/C 261/36	Sprawa C-570/21, YYY. (Pojęcie konsumenta): Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – I.S., K.S./YYY S.A. [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa o dwojakim celu – Artykuł 2 lit. b) – Pojęcie „konsumenta” – Kryteria]	26
2023/C 261/37	Sprawa C-636/21, Regione Lombardia (Środki wsparcia rynku związane z chorobami zwierząt): Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – NN/Regione Lombardia [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna organizacja rynków – Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 – Artykuł 220 – Środki wsparcia rynku związane z chorobami zwierząt – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/1323 – Nadzwyczajne środki wsparcia rynku w sektorach jaj i mięsa drobiowego we Włoszech – Przepisy krajowe – Warunek przyznania pomocy – Przedsiębiorcy rolni prowadzący działalność na danym rynku w dniu złożenia wniosku – Zakres uznania, jakim dysponują państwa członkowskie]	27

2023/C 261/38	Sprawa C-640/21, Zes Zollner Electronic: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj – Rumunia) – SC Zes Zollner Electronic SRL/Direcția Regională Vama Cluj – Biroul Vama de Frontieră Aeroport Cluj Napoca [Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 – Unijny kodeks celny – Nadwyżkowa ilość towarów wykryta po zwolnieniu towarów – Artykuł 173 – Sprostowanie zgłoszenia celnego – Towary inne niż towary będące pierwotnie przedmiotem zgłoszenia, które ma zostać skorygowane – Artykuł 174 – Unieważnienie zgłoszenia celnego – Artykuł 42 – Sankcje nałożone przez właściwe organy celne – Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2446]	27
2023/C 261/39	Sprawa C-654/21, LM (Roszczenie wzajemne o unieważnienie): Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – LM/KP [Odesłanie prejudycjalne – Znak towarowy Unii Europejskiej – Spór przed sądem krajowym – Właściwość sądów orzekających w sprawach unijnych znaków towarowych – Rozporządzenie (UE) 2017/1001 – Artykuł 124 – Powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego – Artykuł 128 – Roszczenie wzajemne o unieważnienie prawa do znaku – Przedmiot tego roszczenia – Artykuł 129 ust. 3 – Przepisy proceduralne odnoszące się do tego samego rodzaju powództwa jak w przypadku krajowego znaku towarowego – Zasada autonomii proceduralnej]	28
2023/C 261/40	Sprawy połączone C-747/21 P i C-748/21 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. – PAO Severstal (C-747/21 P), Novolipetsk Steel PJSC (NLMK) (C-748/21 P)/Komisja Europejska, Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL [Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1328 – Przywóz niektórych płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Federacji Rosyjskiej – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 18 ust. 1 – Niezbędne informacje – Brak – Artykuł 9 ust. 4 – „Zasada niższego cła” – Cena docelowa – Marża zysku przemysłu Unii Europejskiej – Ustalenie – Wybór ostatniego reprezentatywnego roku – Artykuł 2 ust. 9 – Konstruowanie ceny eksportowej – Szkoda wyrządzona przemysłowi unijnemu – Stosowanie w drodze analogii – Obliczanie marginesu zaniżania cen – Uzasadnienie]	29
Sąd		
2023/C 261/41	Sprawa T-309/21: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – TC/Parlament [Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot – Rozsądny termin – Ciężar dowodu – Prawo do bycia wysłuchanym – Ochrona danych osobowych – Artykuł 9 rozporządzenia (UE) nr 2018/1725 – Artykuł 26 regulaminu pracowniczego]	30
2023/C 261/42	Sprawa T-33/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Vallegre/EUIPO – Joseph Phelps Vineyards (PORTO INSIGNIA) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PORTO INSIGNIA – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy INSIGNIA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	30
2023/C 261/43	Sprawa T-47/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – DDR Kultur/EUIPO – Groupe Canal+ (THE PLANET) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego THE PLANET – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy PLANÈTE + – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	31
2023/C 261/44	Sprawa T-63/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Brooks England/EUIPO – Brooks Sports (BROOKS ENGLAND) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BROOKS ENGLAND – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy BROOKS – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 47 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001)]	32
2023/C 261/45	Sprawy połączone T-218/22 i T-219/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Roxtec i Wallmax/EUIPO – Wallmax i Roxtec (Przedstawienie niebieskiego kwadratu zawierającego osiem koncentrycznych czarnych okręgów) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający czarny kwadrat zawierający siedem niebieskich koncentrycznych kręgów – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Artykuł 7 ust. 1 lit e) ppkt ii) rozporządzenia (CE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	32

2023/C 261/46	Sprawa T-339/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Chocolates Lacasa Internacional/EUIPO – Esquitino Madrid (Conguitos) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy Conguitos – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Conguitos – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Zła wiara – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Względna podstawa unieważnienia – Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001] – Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001]]	33
2023/C 261/47	Sprawa T-368/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Cassa Centrale/EUIPO – Bankia (BANQUÌ) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego BANQUÌ – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy Bankia – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego]	34
2023/C 261/48	Sprawa T-519/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Société des produits Nestlé/EUIPO – European Food (FITNESS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie uchylenia decyzji i wykreślenia wpisu w rejestrze – Uchylenie decyzji dotkniętej oczywistym błędem popełnionym przez EUIPO – Artykuł 103 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak oczywistego błędu]	35
2023/C 261/49	Sprawa T-541/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Sanity Group/EUIPO – AC Marca Brands (Sanity Group) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Sanity Group – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SANYTOL – Względna podstawa odmowy rejestracji – Naruszenie renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]	35
2023/C 261/50	Sprawa T-543/22: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – BRM Extremities (BIOPLAN) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EUROBIC – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BIOPLAK – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa towarów – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	36
2023/C 261/51	Sprawa T-221/23: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2023 r. – WS/EUIPO	36
2023/C 261/52	Sprawa T-232/23: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2023 r. – LW / Komisja	37
2023/C 261/53	Sprawa T-261/23: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2023 r. – Acampora i in./Komisja	38
2023/C 261/54	Sprawa T-299/23: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2023 r. – Hexal/Komisja	39
2023/C 261/55	Sprawa T-306/23: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2023 r. – Red Bull i in./Komisji	40
2023/C 261/56	Sprawa T-309/23: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2023 r. – Aliud Pharma/Komisja	41
2023/C 261/57	Sprawa T-312/23: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2023 r. – Naturgy Energy Group/EUIPO – Global Power Service (gps global power service)	42
2023/C 261/58	Sprawa T-313/23: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2023 r. – Adeva/EUIPO – Sideme (MAISON CAVIST.)	43
2023/C 261/59	Sprawa T-314/23: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2023 r. – Tiendanimal/EUIPO (CRIADORES)	43
2023/C 261/60	Sprawa T-316/23: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2023 r. – Pfriem/EUIPO – U-Control (UC)	44
2023/C 261/61	Sprawa T-318/23: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2023 r. – J&B/EUIPO – Ergün (J&B BRO)	45
2023/C 261/62	Sprawa T-320/23: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2023 r. – The Not Company / EUIPO (NOT MILK)	45
2023/C 261/63	Sprawa T-322/23: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2023 r. – VN/Komisja	46
2023/C 261/64	Sprawa T-324/23: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2023 r. – J. García Carrión / EUIPO – Calipso (LimoLife)	47

2023/C 261/65	Sprawa T-569/22: Postanowienie Sądu z dnia 9 czerwca 2023 r. – QZ/EBI	48
---------------	---	----

Sprostowania

2023/C 261/66	Sprostowanie do komunikatu opublikowanego w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-302/22 (Dz.U. C 276 z 18.7.2022)	49
---------------	--	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 261/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 252 z 17.7.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 235 z 3.7.2023

Dz.U. C 223 z 26.6.2023

Dz.U. C 216 z 19.6.2023

Dz.U. C 205 z 12.6.2023

Dz.U. C 189 z 30.5.2023

Dz.U. C 173 z 15.5.2023

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie wniesione w dniu 31 sierpnia 2021 r. przez Fundację Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris od postanowienia Sądu (Szósta izba) z dnia 25 czerwca 2021 r. w sprawie T-42/21, Fundacja Instytut na rzecz kultury prawnej Ordo Iuris / Parlament Europejski

(Sprawa C-546/21 P)

(2023/C 261/02)

*Język postępowania: polski***Strony**

Strona skarżąca: Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris (Przedstawiciele: K. Koźmiński, radca prawny, T. Siemiński, adwokat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2023 r. Trybunał (druga izba) uchylił postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 czerwca 2021 r., Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris/Parlament (T-42/21, niepublikowane, EU:T:2021:385) oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 5 października 2022 r. w sprawie T-618/21, WV/CdT, wniesione w dniu 8 grudnia 2022 r. przez WV

(Sprawa C-750/22 P)

(2023/C 261/03)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: WV (przedstawiciele: L. Levi i A. Champetier, avocats)

Druga strona postępowania: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT)

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2023 r. Trybunał (szósta izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i obciążył stronę wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) w dniu 1 marca 2023 r. – N.A.K., E.A.K., Y.A.K./Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-123/23, Khan Yunis⁽¹⁾)

(2023/C 261/04)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Verwaltungsgericht Minden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: N.A.K., E.A.K., Y.A.K.

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE⁽¹⁾ w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym złożony tam wniosek o ochronę międzynarodową podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny, jeżeli wniosek o ochronę międzynarodową złożony wcześniej w innym państwie członkowskim został przez nie prawomocnie oddalony jako bezzasadny?

⁽¹⁾ Nazwa niniejszej sprawy jest fikcyjna. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (przekształcenie) (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – postępowanie karne przeciwko AR

(Sprawa C-179/22⁽¹⁾, AR)

(2023/C 261/05)

Język postępowania: rumuński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 07.06.2022.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Conseil national des barreaux, Conférence des bâtonniers, Ordre des avocats du barreau de Paris/Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance, przy udziale: Ordre des avocats du barreau des Hauts-de-Seine

(Sprawa C-398/21⁽¹⁾, Conseil national des barreaux i in.)

(2023/C 261/06)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 20.09.2021

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court – Irlandia) – Z.K., M.S./The Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-248/22⁽¹⁾, The Minister for Justice and Equality)

(2023/C 261/07)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 20.06.2022

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 11 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Digi Távközlési és Szolgáltató Kft./Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság

(Sprawa C-460/22 ⁽¹⁾, DIGI)

(2023/C 261/08)

Język postępowania: węgierski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 432 z 14.11.2022.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 15 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Global Starnet Ltd/Ministero dell’Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, Presidenza del Consiglio dei ministri, przy udziale: Sisal Entertainment SpA, Magic Games Sas di A. Malfatti, Magic Games Srl, Codacons

(Sprawa C-463/21 ⁽¹⁾, Global Starnet)

(2023/C 261/09)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 11.10.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) w dniu 28 marca 2023 r. – M.E.O./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-202/23, Baabda i in. ⁽¹⁾)

(2023/C 261/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Minden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.E.O.

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE ⁽²⁾ w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony w tym państwie członkowskim należy odrzucić jako niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawca złożył wcześniej wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w drugim państwie członkowskim, a postępowanie zostało umorzone przez to drugie państwo członkowskie, ponieważ wnioskodawca zaprzestał popierania wniosku w tym drugim państwie członkowskim?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony w tym państwie członkowskim należy odrzucić jako niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawca złożył wcześniej wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w drugim państwie członkowskim, a postępowanie zostało umorzone przez to drugie państwo członkowskie, ponieważ wnioskodawca zaprzestał popierania wniosku w tym drugim państwie członkowskim, mimo że procedura azylowa w drugim państwie członkowskim może jeszcze zostać przez to państwo ponownie otwarta, jeżeli wnioskodawca zwróci się o to w tym państwie?

3) W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy prawo Unii określa moment, który przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej rozstrzyga o tym, czy można jeszcze ponownie otworzyć procedurę azylową, która została uprzednio umorzona w drugim państwie członkowskim, czy też kwestia ta podlega wyłącznie prawu krajowemu?

4) W razie udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi, że prawo Unii zawiera odpowiednie przepisy:

Jaki, zgodnie z przepisami prawa Unii, moment rozstrzyga przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej o tym, czy można jeszcze ponownie otworzyć procedurę azylową, która została uprzednio umorzona w drugim państwie członkowskim?

(¹) W niniejszej sprawie posłużono się fikcyjnymi imieniem i nazwiskiem, które nie odpowiadają rzeczywistym imieniu i nazwisku uczestnika postępowania.

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (przekształcenie) (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 4 kwietnia 2023 r. – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl**

(Sprawa C-217/23, Laghman (¹))

(2023/C 261/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

przy udziale: A N

Pytania prejudycjalne

1. Czy zawarte w art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2011/95/UE (²) sformułowanie „grupa ta posiada odrębną tożsamość w danym państwie, ponieważ jest postrzegana przez otaczające społeczeństwo jako inna” należy interpretować w ten sposób, że w danym państwie grupa posiada odrębną tożsamość tylko wtedy, gdy jest postrzegana przez otaczające społeczeństwo jako inna, czy też konieczne jest zbadanie istnienia „odrębnej tożsamości” niezależnie i oddzielnie od kwestii, czy grupa jest postrzegana przez otaczające społeczeństwo jako inna?

Jeżeli zgodnie z odpowiedzią na pytanie pierwsze istnienie „odrębnej tożsamości” ma być badane niezależnie:

2. Według jakich kryteriów należy badać istnienie „odrębnej tożsamości” w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2011/95/UE?

Niezależnie od odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie:

3. Czy przy ocenie, czy grupa w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2011/95/UE jest postrzegana „przez otaczające społeczeństwo” jako inna, należy brać pod uwagę perspektywę prześladowcy, całego społeczeństwa, czy też znacznej części społeczeństwa danego państwa lub jego części?

4. Jakie są kryteria oceny, czy grupa jest postrzegana jako „inna” w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2011/95/UE?

(¹) Nazwa niniejszej sprawy jest fikcyjna. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 5 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko Ș.C.F i H.F.I.

(Sprawa C-219/23, Duda (¹))

(2023/C 261/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București.

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżeni: Ș.C.F i H.F.I..

Powód cywilny: Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene

Podmiot ponoszący odpowiedzialność cywilną: H.A. SRL

Uczestnik postępowania: Ministerul public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 2 ust. 1 Konwencji sporządzona na mocy art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (²) w związku z art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one normie krajowej w dziedzinie przedawnienia odpowiedzialności karnej, która to norma wynika ze stosowania, zgodnie z wyrokami Curtea Constituțională (trybunału konstytucyjnego, Rumunia), krajowego standardu ochrony praw podstawowych w odniesieniu do zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar i która zobowiązującej sądy krajowe do odwoływania się w zawisłych przed nimi sprawach, zgodnie z zasadą *lex mitior*, do normy dotyczącej przerwania biegu przedawnienia, jako normy materialnego prawa karnego późniejszej od okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, nieprzewidującej już, zgodnie z wyrokami sądu konstytucyjnego, żadnego przypadku przerwania biegu przedawnienia, podczas gdy norma obowiązująca w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, wcześniejsza od tych wyroków, regulowała w sposób jasny, precyzyjny, przewidywalny i dostępny przypadki przerwania biegu przedawnienia, w których szczególnie termin przedawnienia nie upływa, w zakresie w jakim zastosowanie takiej normy krajowej może podważyć pierwszeństwo, jednolitość i skuteczność prawa Unii i przeszkodzić w nałożeniu skutecznych i odstraszących kar za poważne przestępstwa oszustwa naruszające interesy finansowe Unii, i czy przepisy te należy również interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sądy krajowe do niestosowania owej normy krajowej w postępowaniach karnych dotyczących takich przestępstw, jeżeli jej zastosowanie powodowałoby wspomniane skutki, oraz do stosowania, w odniesieniu do przerwania biegu przedawnienia, normy, której treść jest jasna, precyzyjna, przewidywalna i dostępna, wynikającej z uregulowań obowiązujących w czasie zaistnienia okoliczności faktycznych i zapobiegającej powstaniu takich skutków?

(¹) Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

(²) Dz.U. 1995 C 316, s. 49.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 11 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko L.D.

(Sprawa C-223/23, Redu ⁽¹⁾)

(2023/C 261/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strona skarżąca

L.D.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 4 [ust. 3] TUE w związku z motywami 2, 15 i 22 oraz [z] art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy ^(?), pod względem zobowiązania państwa członkowskiego do przyjęcia wszelkich właściwych i koniecznych środków do osiągnięcia celu polegającego na poprawie bezpieczeństwa na drogach w kontekście swobodnego przepływu osób w Unii Europejskiej oraz na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE ^(?), w odniesieniu do art. 49 ust. 1 zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której skazany skarżący wnosi, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, o uchylenie prawomocnego wyroku karnego skazującego go za przestępstwo kierowania pojazdem przez osobę, której prawo jazdy zostało zawieszane, co pozwoliłoby mu na ponowne skorzystanie z uprawnienia do kierowania pojazdami, obejmującego swobodę przemieszczania się w całej Unii Europejskiej, powołując się na zastosowanie zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby stosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałyby wskazany po tej chwili, orzeczeniem krajowego sądu konstytucyjnego, w którym za niezgodny z konstytucją uznano tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut beczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego sądu konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał w formie zamierzonej po pierwszym orzeczeniu sądu konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w odniesieniu do których nie zapadł prawomocny wyrok skazujący przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego, został skrócony o połowę oraz to, że w konsekwencji postępowanie karne wobec [oskarżonego] w sprawie zostało umorzone?
- 2) Czy art. 2 TUE, odnoszący się do wartości państwa prawa i poszanowania praw człowieka w społeczeństwie charakteryzującym się sprawiedliwością, oraz art. 4 [ust. 3] TUE, dotyczący zasady lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, w ramach stosowania decyzji Komisji 2006/928/WE, jeśli chodzi o zobowiązanie do zagwarantowania skuteczności rumuńskiego systemu sądownictwa, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który ustanawia zasadę łagodniejszej ustawy karnej, należy interpretować, w odniesieniu do krajowego systemu sądownictwa jako całości, w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której skazany skarżący wnosi, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, o uchylenie prawomocnego wyroku karnego skazującego go za przestępstwo kierowania pojazdem przez osobę, której prawo jazdy zostało zawieszane, co pozwoliłoby mu na ponowne skorzystanie z uprawnienia do kierowania pojazdami, obejmującego swobodę przemieszczania się w całej Unii Europejskiej, powołując się na zastosowanie zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby stosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałyby wskazany po tej chwili, orzeczeniem krajowego sądu konstytucyjnego, w którym za niezgodny z konstytucją uznano tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut beczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego sądu konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał w formie zamierzonej w pierwszym orzeczeniu sądu konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w odniesieniu do których nie zapadł prawomocny wyrok skazujący przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego, został skrócony o połowę oraz to, że w konsekwencji postępowanie karne wobec [oskarżonego] w sprawie zostało umorzone?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, odstąpić od stosowania z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2, art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 4 [ust. 3] TUE w związku z motywami 2, 15 i 22 oraz art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, pod względem zobowiązania państwa członkowskiego do przyjęcia wszelkich właściwych i koniecznych środków do osiągnięcia celu polegającego na poprawie bezpieczeństwa na drogach oraz na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak ma to miejsce w sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 403, s. 18.

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 12 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko SS, IP, ZI, DD i HYA

(Sprawa C-229/23, HYA i in.)

(2023/C 261/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

SS, IP, ZI, DD i HYA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 ⁽¹⁾ w związku z art. 47 akapit drugi karty, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 16 lutego 2023 r. w sprawie C-349/21 ⁽²⁾, rozpatrywany w świetle motywu 11 tej dyrektywy, art. 52 ust. 1 i art. 53 karty oraz zasady równoważności należy interpretować jako zobowiązujący sąd krajowy do:

- odstąpienia od stosowania przepisów prawa krajowego [art. 121 ust. 4 Konstytucja (konstytucji), art. 174 ust. 4 Nakazatehno-procesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego, zwanego dalej „NPK”) i art. 15 ust. 2 Zakon za specialnite razuznawatehni sredstva (ustawy o specjalnych środkach dochodzeniowych, zwanej dalej „ZSRS”)], a także wykładni art. 8 ust. 2 EKPC dokonanej przez ETPC w sprawie nr 70078/12, które wymagają wyraźnego i pisemnego uzasadnienia zezwolenia sądu (na słuchanie, nagrywanie i przechowywanie komunikatów telekomunikacyjnych bez zgody użytkowników) – niezależnie od istnienia uzasadnienia we wniosku, na podstawie którego udzielono zezwolenia – ponieważ podstawą do odstąpienia od stosowania jest możliwość, przy łącznej analizie wniosku i zezwolenia, ustalenia: 1) dokładnych przyczyn, dla których sąd stwierdził, biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne i prawne sprawy, że wymogi prawne zostały spełnione; oraz 2) w odniesieniu do której osoby i którego komunikatora udzielono zezwolenia sądu;

- odstąpienia od stosowania lub dokonania wykładni zgodnej przepisu prawa krajowego (art. 105 ust. 2 NPK) w tej jego części, w której przepis ten wymaga przestrzegania krajowych przepisów proceduralnych (w tym przypadku art. 174 ust. 4 NPK i art. 15 ust. 2 ZSRS), przy ocenie, czy sporne komunikaty telekomunikacyjne należy wyłączyć z materiału dowodowego, stosując zamiast regułę określoną w wyroku z dnia 16 lutego 2023 r. w sprawie C-349/21[?]

(¹) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

(²) ECLI:EU:C:2023:102

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Gent (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2023 r. – Belgische Staat/Federale Overheidsdienst Financiën/L BV

(Sprawa C-243/23, Drebers (¹))

(2023/C 261/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgische Staat/Federale Overheidsdienst Financiën

Druga strona postępowania: L BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 187 i 189 dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej stoją na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym [a mianowicie art. 48 § 2 i 49 WBTW w związku z art. 9 Koninklijk besluit nr 3 van 10 december 1969, met betrekking tot de aftrekgeregeling voor de toepassing van de belasting over de toegevoegde waarde (dekretu królewskiego nr 3 z dnia 10 grudnia 1969 r. w sprawie odliczeń w stosowaniu podatku od wartości dodanej), zwanego dalej „KB nr 3”], zgodnie z którym w przypadku przebudowy istniejącego już budynku przedłużony okres korekty (wynoszący 15 lat) ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy po przeprowadzeniu robót można – według obowiązujących w prawie krajowym kryteriów – mówić o „nowym budynku” w rozumieniu art. 12 przywołanej dyrektywy, chociaż okres użytkowania gruntownie przebudowanego budynku (który według obowiązujących w prawie krajowym kryteriów administracyjnych tak czy inaczej nie kwalifikuje się jako „nowy budynek” w rozumieniu wspomnianego art. 12) jest identyczny z okresem użytkowania nowego budynku, który to okres użytkowania jest znacznie dłuższy niż pięcioletni okres przewidziany we wspomnianym art. 187, co między innymi wynika z faktu, że przeprowadzone roboty podlegają odpisaniu przez okres 33 lat, czyli w terminie przewidzianym również dla nowych budynków?
- 2) Czy art. 187 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ma bezpośredni skutek, w związku z czym podatek, który przeprowadził w budynku roboty nieskutkujące – według obowiązujących w prawie krajowym kryteriów – zakwalifikowaniem tak przebudowanego budynku jako „nowego budynku” w rozumieniu art. 12 przywołanej dyrektywy, ale skutkujące okresem użytkowania identycznym z okresem użytkowania podobnych nowych budynków, w przypadku których obowiązuje 15-letni okres korekty, może powołać się na zastosowanie 15-letniego okresu korekty?

(¹) Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

(²) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Dortmund (Niemcy) w dniu 20 kwietnia 2023 r. – ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH/Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-253/23, ASG)

(2023/C 261/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Dortmund

Strony w postępowaniu głównym

Powódka: ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH

Pozwany: Land Nordrhein-Westfalen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, w szczególności art. 101 TFUE, art. 4 ust. 3 TUE, art. 47 KPP oraz art. 2 pkt 4 i art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/104/UE ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie takiej wykładni i stosowaniu prawa państwa członkowskiego, które uniemożliwia osobie, która mogła ponieść szkodę w wyniku naruszenia art. 101 TFUE – stwierdzonego ze skutkiem wiążącym na podstawie art. 9 dyrektywy 2014/104/UE lub przepisów krajowych transponujących tę dyrektywę – cesję jej roszczeń – w szczególności w przypadku szkód masowych lub rozproszonych – na upoważniony podmiot świadczący usługi prawne w charakterze powiernika, aby ten ostatni mógł ich dochodzić zbiorczo z roszczeniami innych rzekomo poszkodowanych w drodze powództwa na zasadzie kontynuacji („follow on”), jeżeli nie istnieją inne równoważne ustawowe lub umowne możliwości powiązania roszczeń odszkodowawczych, w szczególności dlatego, że nie prowadzą one do wydania wyroku zasądającego świadczenie lub nie są wykonalne z innych względów proceduralnych lub są obiektywnie nieracjonalne ze względów ekonomicznych, a zatem w szczególności dochodzenie drobnych roszczeń odszkodowawczych byłoby praktycznie niemożliwe lub w każdym razie nadmiernie utrudnione?
- 2) Czy prawo Unii należy interpretować w ten sposób przynajmniej w takim przypadku, gdy przedmiotowe roszczenia odszkodowawcze muszą być dochodzone bez uprzedniej wiążącej decyzji Komisji Europejskiej lub organów krajowych w rozumieniu przepisów krajowych, opartych na art. 9 dyrektywy 2014/104/UE, w odniesieniu do rzekomego naruszenia (tzw. powództwo samodzielne „stand alone”), jeżeli inne równoważne ustawowe lub umowne możliwości powiązania roszczeń odszkodowawczych w celu dochodzenia na podstawie przepisów prawa cywilnego nie istnieją z powodów wskazanych już w pytaniu pierwszym, a w szczególności, jeżeli naruszenie art. 101 TFUE nie byłoby w przeciwnym razie w ogóle egzekwowane, tj. ani publicznie („public enforcement”), ani w oparciu o prywatną inicjatywę jednostki („private enforcement”)?
- 3) Jeżeli przynajmniej na jedno z dwóch pytań należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, to czy w przypadku wykluczenia wykładni zgodnej z prawem europejskim należy odstąpić od stosowania odpowiednich norm prawa niemieckiego, co skutkowałoby tym, że cesje są skuteczne w każdym wypadku z tego punktu widzenia, a skuteczna egzekucja prawna staje się możliwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavni sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 28 kwietnia 2023 r. – E.P./ Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

(Sprawa C-277/23)

(2023/C 261/17)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Ustavni sud Republike Hrvatske

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.P.

Druga strona postępowania: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18, 20, 21 i 165 ust. 2 tiret drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, C 202, s. 1) należy interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rodzic traci prawo do zwiększenia kwoty rocznego podstawowego odliczenia od podatku dochodowego na dziecko pozostające na utrzymaniu, z tego powodu, że wspomnianemu dziecku – jako pozostającemu na utrzymaniu studentowi korzystającemu z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu w innym państwie członkowskim w celu kształcenia, który w związku z tym korzystał, na podstawie krajowych aktów wykonawczych, ze środków określonych na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylającego decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. 2013, L 347 s. 50) na rzecz mobilności studentów z państwa członkowskiego o niższych lub średnich przeciętnych kosztach utrzymania w państwie członkowskim o wyższych przeciętnych kosztach utrzymania, określonych zgodnie z kryteriami Komisji Europejskiej w rozumieniu art. 18 ust. 7 tego rozporządzenia – wypłacono wsparcie na rzecz mobilności studentów, którego kwota przekracza określony stały limit?
- 2) Czy art. 67 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2002, L 166, s. 1) należy interpretować w taki sposób, że są z nim sprzeczne przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rodzic traci prawo do zwiększenia rocznego podstawowego odliczenia od podatku dochodowego na studenta pozostającego na utrzymaniu, który w trakcie pobytu na studiach w innym państwie członkowskim korzystał ze wsparcia na rzecz mobilności studentów na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylającego decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. L 347/50, 20.12.2013)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 28 kwietnia 2023 r. – M.M./Ministero della Difesa**

(Sprawa C-278/23, Biltena ⁽¹⁾)

(2023/C 261/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.M. jako spadkobierca po M.R.

Strona pozwana: Ministero della Difesa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 „Środki zapobiegania nadużyciom” Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie włoskie zawarte w art. 2 ust. 1 legge (ustawy) nr 1023 z 1969 r. i art. 1 decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) z dnia 20 grudnia 1971 r., które przewiduje zatrudnienie na zlecenie na okres jednego roku [w rozumieniu art. 7 decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) z dnia 20 grudnia 1971 r. „na okres nie dłuższy niż jeden rok szkolny”], w celu nauczania przedmiotów niewojskowych w szkołach, placówkach i jednostkach marynarki wojennej i sił powietrznych, personelu cywilnego niezatrudnionego w administracji państwa, nie przewidując wskazania obiektywnych powodów uzasadniających odnowienie takiego zatrudnienia na zlecenie [które jest wyraźnie przewidziane w art. 4 wspomnianego decreto ministeriale (dekretu ministerialnego), przewidującym obniżenie wynagrodzenia w odniesieniu do drugiego zatrudnienia], maksymalnego łącznego czasu trwania umów na czas określony i maksymalnej liczby odnowień umów, a także nie przewidując możliwości uzyskania przez tych nauczycieli odszkodowania za ewentualną szkodę poniesioną w wyniku takiego odnowienia, ponadto przy braku etatu nauczyciela mianowanego tych szkół, do którego mogliby oni mieć dostęp?

- 2) Czy w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 [Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stanowiącego załącznik do] dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., potrzeby dotyczące organizacji systemu placówek, szkół i jednostek marynarki wojaskowej i sił powietrznych stanowią obiektywne powody, które zapewniają zgodność z prawem Unii uregulowania takiego jak wspomniane powyżej uregulowanie włoskie, które nie ustanawia warunków korzystania z pracy na czas określony zgodnie z dyrektywą 1999/70/WE i załączonym do niej porozumieniem ramowym oraz nie przewiduje prawa do odszkodowania w odniesieniu do zatrudnienia na zlecenie personelu nienależącego do tych placówek, szkół i jednostek wojskowych?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-606/20, Austrian Power Grid i in./ACER, wniesione w dniu 30 kwietnia 2023 r. przez Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV

(Sprawa C-281/23 P)

(2023/C 261/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV (przedstawiciele: M. Levitt, avocat, B. Byrne i D. Jubrail, Solicitors)

Druga strona postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji Odwoławczej ACER z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie nr A-001–2020 (skonsolidowane) (zwanej dalej „decyzją Komisji Odwoławczej”);
- obciążenie ACER kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem odwoławczym i postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja Odwoławcza nie naruszyła spoczywającego na niej obowiązku przeprowadzenia pełnej kontroli pierwotnej decyzji ACER 02/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną. Komisja Odwoławcza, w momencie przyjęcia decyzji Komisji Odwoławczej, uważała, że ciążące na niej obowiązki prawne nie wymagają od niej pełnej kontroli złożonych ocen technicznych. Takie stanowisko, które jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, znalazło odzwierciedlenie w wyraźnym brzmieniu decyzji Komisji Odwoławczej. Sąd nie mógł dokonać ponownej wykładni wyraźnego brzmienia decyzji Komisji Odwoławczej, aby stwierdzić – w sposób bezwzględnie sprzeczny z tym brzmieniem – że Komisja Odwoławcza przeprowadziła pełną kontrolę.

Po drugie, Sąd błędnie zastosował art. 21 i 37 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące bilansowania, gdy dokonał oceny podstawy prawnej funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 21. Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo w dwóch konkretnych przypadkach. Z jednej strony, wbrew terminologii i strukturze rozporządzenia Komisji 2017/2195, Sąd błędnie uznał, że zarządzanie zdolnościami przesyłowymi poprzez obliczanie międzyobszarowych zdolności przesyłowych jest funkcją wymaganą do zarządzania platformą, objętą art. 21, ponieważ art. 37 nakłada na operatorów systemów przesyłowych obowiązek prowadzenia procesu stałej aktualizacji międzyobszarowych zdolności przesyłowych. Z drugiej strony Sąd nie uwzględnił rozróżnienia między prawnymi obowiązkami spoczywającymi na operatorach systemów przesyłowych w zakresie wykonywania funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 21 a ich (określonym w tym samym przepisie) prawem do proponowania dodatkowych funkcji zarządzania platformą.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 312, s. 6.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-607/20, Austrian Power Grid i in./ACER, wniesione w dniu 30 kwietnia 2023 r. przez Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV

(Sprawa C-282/23 P)

(2023/C 261/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV (przedstawiciele: M. Levitt, avocat, B. Byrne i D. Jubrail, Solicitors)

Druga strona postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji Odwoławczej ACER z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie nr A-001–2020 (skonsolidowanej) (zwanej dalej „decyzją Komisji Odwoławczej”);
- obciążenie ACER kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem odwoławczym i postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja Odwoławcza nie naruszyła spoczywającego na niej obowiązku przeprowadzenia pełnej kontroli pierwotnej decyzji ACER 03/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną. Komisja Odwoławcza, w momencie przyjęcia decyzji Komisji Odwoławczej, uważała, że ciążące na niej obowiązki prawne nie wymagają od niej pełnej kontroli złożonych ocen technicznych. Takie stanowisko, które jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, znalazło odzwierciedlenie w wyraźnym brzmieniu decyzji Komisji Odwoławczej. Sąd nie mógł dokonać ponownej wykładni wyraźnego brzmienia decyzji Komisji Odwoławczej, aby stwierdzić – w sposób bezwzględnie sprzeczny z tym brzemieniem – że Komisja Odwoławcza przeprowadziła pełną kontrolę.

Po drugie, Sąd błędnie zastosował art. 20 i 37 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące bilansowania, gdy dokonał oceny podstawy prawnej funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 20. Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo w dwóch konkretnych przypadkach. Z jednej strony, wbrew terminologii i strukturze rozporządzenia Komisji 2017/2195, Sąd błędnie uznał, że zarządzanie zdolnościami przesyłowymi poprzez obliczanie międzyobszarowych zdolności przesyłowych jest funkcją wymaganą do zarządzania platformą, objętą art. 20, ponieważ art. 37 nakłada na operatorów systemów przesyłowych obowiązek prowadzenia procesu stałej aktualizacji międzyobszarowych zdolności przesyłowych. Z drugiej strony Sąd nie uwzględnił rozróżnienia między prawnymi obowiązkami spoczywającymi na operatorach systemów przesyłowych w zakresie wykonywania funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 20 a ich (określonym w tym samym przepisie) prawem do proponowania dodatkowych funkcji zarządzania platformą.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 312, s. 6.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Stuttgart (Niemcy) w dniu 3 maja 2023 r. – HE/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-288/23, El Baheer⁽¹⁾)

(2023/C 261/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HE

Druga strona postępowania: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, w którym państwo członkowskie nie może skorzystać z przyznanego mu w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE⁽²⁾ uprawnienia do uznania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny z uwagi na nadanie statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim, gdyż warunki życia w owym państwie członkowskim naraziłyby wnioskodawcę na poważne ryzyko nieludzkiego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 1 [2] zdanie drugie rozporządzenia nr 604/2013⁽³⁾, art. 4 ust. 1 zdanie drugie i art. 13 dyrektywy 2011/95/UE⁽⁴⁾ oraz art. 10 ust. 2 i 3, art. 33 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że dokonane już nadanie statusu uchodźcy uniemożliwia temu państwu członkowskiemu przeprowadzenie swobodnej oceny złożonego w tym państwie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i zobowiązuje go do nadania wnioskodawcy statusu uchodźcy bez oceny materialnych przesłanek dla tej ochrony?
- 2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, zgodnie z którą państwo członkowskie nie jest związane dokonaniem już nadaniem statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim i ma przeprowadzić swobodną ocenę złożonego u siebie wniosku o ochronę międzynarodową:

Czy zobowiązaniu wnioskodawcy na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/115/WE⁽⁵⁾ do natychmiastowego udania się na terytorium uznającego państwa członkowskiego sprzeciwiają się okoliczności występujące w tym uznającym państwie członkowskim, które naraziłyby wnioskodawcę na ryzyko nieludzkiego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, co skutkuje tym, że państwo członkowskie bez uprzedniego zobowiązania, o którym mowa w art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/115/WE, może wydać decyzję nakazującą powrót do państwa pochodzenia wnioskodawcy na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie drugie w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE?

Czy należy przy tym kierować się wyłącznie okolicznościami występującymi w uznającym państwie członkowskim, a więc przyjmując takie kryteria, które mają zastosowanie do decyzji wydawanej na podstawie art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE, czy też można wziąć pod uwagę, że wnioskodawca w świetle swobodnej oceny państwa członkowskiego nie otrzymuje w nim ochrony, a tym samym może wedle własnego wyboru wrócić albo do innego państwa członkowskiego, które nadało mu status uchodźcy, albo do swojego państwa pochodzenia?

- 3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi, zgodnie z którą należy zobowiązać wnioskodawcę, na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/115/WE, do natychmiastowego udania się na terytorium uznającego państwa członkowskiego:

Czy możliwe jest wydanie jednej decyzji administracyjnej, w której zobowiązuje się wnioskodawcę, na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/115/WE, do natychmiastowego udania się na terytorium uznającego państwa członkowskiego oraz nakazuje powrót do państwa pochodzenia wnioskodawcy na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie drugie w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE?

- 4) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi, zgodnie z którą nie należy zobowiązywać wnioskodawcy do natychmiastowego udania się na terytorium uznającego państwa członkowskiego na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/115/WE:

Czy zasada non-refoulement (art. 18, art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 5 dyrektywy 2008/115/WE, art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/95/UE) stoi na przeszkodzie wydaniu decyzji nakazującej powrót do państwa pochodzenia wnioskodawcy na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie drugie w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, jeżeli w innym państwie członkowskim nadano wnioskodawcy status uchodźcy, ale państwo członkowskie, w którym się on obecnie znajduje i złożył wniosek o azyl, w ramach swobodnej oceny stwierdza, że wnioskodawcy nie należy przyznawać ochrony?

- 5) W wypadku udzielenia na pytanie czwarte odpowiedzi, zgodnie z którą zasada non-refoulement stoi na przeszkodzie wydaniu decyzji nakazującej powrót:

Czy zasadę non-refoulement (art. 18, art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 5 dyrektywy 2008/115/WE, art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/95/UE) należy badać już w momencie wydania decyzji nakazującej powrót na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie drugie w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, co skutkuje tym, że nie można wydać decyzji nakazującej powrót, czy też należy bezwzględnie wydać decyzję nakazującą powrót na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie drugie w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, a następnie wstrzymać wydalenie na podstawie art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2008/115/WE?

(¹) W niniejszej sprawie posłużono się fikcyjnymi imieniem i nazwiskiem, które nie odpowiadają rzeczywistym imieniu i nazwisku uczestnika postępowania.

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

(⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s.9).

(⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (wersja przekształcona) (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 17 maja 2023 r. – G GmbH/Hauptzollamt H**

(Sprawa C-307/23)

(2023/C 261/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i strona wnosząca skargę rewizyjną: G GmbH

Druga strona postępowania i druga strona postępowania rewizyjnego: Hauptzollamt H

Pytania prejudycjalne

Czy koszty opracowania na obszarze celnym Unii matryc do nadruków na etykietach należy zaliczyć do wartości transakcyjnej zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt ii) kodeksu celnego ⁽¹⁾, czy też art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt iv) kodeksu celnego, jeżeli sprzedawca mający siedzibę na obszarze celnym Unii udostępnia matryce do nadruków dostawcom w państwie trzecim nieodpłatnie w formie elektronicznej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 23 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Bistrița – Rumunia) – LO / Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Bistrița, RS, TU i VW

(Sprawa C-56/23 ⁽¹⁾, Riaman ⁽²⁾)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wymóg przedstawienia stanu faktycznego sprawy w postępowaniu głównym – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność]

(2023/C 261/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Bistrița

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LO

przy udziale: Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Bistrița, RS, TU i VW

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Bistrița (sąd pierwszej instancji w Bystrzycy, Rumunia) postanowieniem z dnia 7 grudnia 2022 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Data złożenia: 3.2.2023

⁽²⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Słowenii

(Sprawa C-318/23)

(2023/C 261/24)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, M. Escobar Gómez, U. Babovič i A. Kraner, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia wszelkich środków niezbędnych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-140/14, Komisja/Słowenia, w części dotyczącej działki nr 115/1 należącej do gminy Teharje (Bukovžlak), Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;

- zasądzenie od Republiki Słowenii zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 4 500 EUR dziennie od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Republika Słowenii wykona wyrok w sprawie C-140/14 w części dotyczącej działki nr 115/1 Teharje (Bukovžlak);
- zasądzenie od Republiki Słowenii zapłaty na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 500 EUR dziennie, pomnożonego przez liczbę dni od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-140/14 do dnia, w którym Republika Słowenii wykona wyżej wymieniony wyrok, w części odnoszącej się do działki nr 115/1 Teharje (Bukovžlak) lub do dnia, w którym zostanie ogłoszony wyrok w niniejszym postępowaniu, przy czym minimalny ryczałt, którego zasądzenia zapłaty zażądano wynosi 280 000 EUR;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Trybunał stwierdził w wyroku w sprawie C-140/14, że składowanie odpadów na działce nr 1/115 Teharje w Bukovžlak należy uznać za niezgodne z prawem i że Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE⁽¹⁾, art. 5 ust. 3 lit. e) i art. 6 dyrektywy 1999/31/WE⁽²⁾ w związku z decyzją Rady 2003/33/WE⁽³⁾ oraz [art.] 7–9, 11 i 12 oraz załącznikach I do III do dyrektywy Rady 1999/31/WE, ze względu na to, że owo państwo członkowskie początkowo umożliwiło składowanie bez zezwolenia odpadów na tym miejscu, a następnie nie podjęło żadnych działań w celu ich unieszkodliwienia.

Republika Słowenii powiadomiła Komisję Europejską o indywidualnych środkach w celu dokonania wyboru optymalnego sposobu unieszkodliwiania odpadów oraz wykonania prac, w drodze których zostanie wykonany wyrok w sprawie C-140/14 w części dotyczącej działki nr 115/1 Teharje (Bukovžlak). W tym celu Republika Słowenii przekazała Komisji Europejskiej harmonogram, zgodnie z którym ostateczne wdrożenie czynności rekultywacyjnych nastąpi w okresie od pierwszego półrocza 2020 r. do dnia 3 listopada 2021 r.

Ponieważ terminy określone w tym harmonogramie nie zostały dotrzymane, Komisja Europejska skierowała do Republiki Słowenii w dniu 8 czerwca 2018 r. wezwanie do usunięcia uchybienia. W odpowiedzi na to wezwanie do usunięcia uchybienia Republika Słowenii wyraźnie zapewniła Komisję, że prace rekultywacyjne zostaną wykonane w początkowym terminie wyznaczonym we wspomnianym harmonogramie, lecz tak się nie stało. Nadal istnieje nielegalne składowisko odpadów, utworzone i utrzymywane z naruszeniem obowiązujących przepisów Unii, pomimo wyroku Trybunału, w którym naruszenie to zostało stwierdzone, co oznacza zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzi. W związku z tym Komisja Europejska postanowiła wnieść skargę na podstawie art. 260 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. 2008, L 312, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. 1999, L 182, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiająca kryteria i procedury przyjęcia odpadów na składowiska, na podstawie art. 16 i załącznika II do dyrektywy 1999/31/WE (Dz.U. 2003, L 11, s. 27).

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Austrian Airlines AG/TW

[Sprawa C-49/22⁽¹⁾, Austrian Airlines (Lot repatriacyjny)]

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 1 lit. a) – Odwołanie lotu – Artykuł 8 ust. 1 – Obowiązek udzielenia pomocy – Pojęcie „zmiany planu podróży” – Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odwołania lotu – Pandemia Covid-19 – Lot repatriacyjny zorganizowany przez państwo członkowskie w kontekście misji pomocy konsularnej – Lot obsługiwany przez tego samego obsługującego przewoźnika lotniczego o tej samej godzinie co odwołany lot – Koszty ponoszone przez pasażera przekraczające koszty netto tego lotu]

(2023/C 261/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Austrian Airlines AG

Strona pozwana: TW

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91

należy interpretować w ten sposób, że:

lot repatriacyjny zorganizowany przez państwo członkowskie w kontekście środka pomocy konsularnej w następstwie odwołania lotu nie stanowi „zmiany planu podróży na porównywalnych warunkach do miejsca docelowego” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, która to zmiana powinna zostać zaoferowana pasażerowi, którego lot został odwołany, przez obsługującego przewoźnika lotniczego.

- 2) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004

należy interpretować w ten sposób, że:

pasażerowi, który w następstwie odwołania lotu powrotnego sam rejestruje się na lot repatriacyjny zorganizowany przez państwo członkowskie w kontekście środka pomocy konsularnej i który jest zobowiązany z tego tytułu do zapłaty na rzecz tego państwa obowiązkowej opłaty stanowiącej udział w kosztach, nie przysługuje prawo do uzyskania zwrotu tych kosztów przez obsługującego przewoźnika lotniczego na podstawie tego rozporządzenia.

Z kolei taki pasażer może powołać się przed sądem krajowym na niewykonanie przez obsługującego przewoźnika lotniczego, po pierwsze, obowiązku zwrotu kosztów biletu po cenie, za jaką został zakupiony, za część lub części podróży, które nie odbyły się lub stały się zbędne w stosunku do pierwotnego planu podróży, a po drugie, obowiązku udzielenia pomocy, w tym obowiązku udzielenia informacji na podstawie art. 8 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, w celu uzyskania odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego. Tego rodzaju odszkodowanie powinno jednak ograniczać się do tego, co w świetle okoliczności danego przypadku okaże niezbędne, odpowiednie i rozsądne w celu złagodzenia skutków uchybienia, którego dopuścił się obsługujący przewoźnik lotniczy.

(¹) Dz.U. C 191 z 10.5.2022.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – Prestige and Limousine, SL/Área Metropolitana de Barcelona, Asociación Nacional del Taxi (Antaxi), Asociación Profesional Elite Taxi, Sindicat del Taxi de Catalunya (STAC), Tapoca VTC1 SL, Agrupació Taxis Companys

(Sprawa C-50/21 (¹), Prestige and Limousine)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Usługa wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą (private hire vehicles – PHV) – System zezwoleń przewidujący wydanie, poza zezwoleniem umożliwiającym świadczenie usług przewozu miejskiego i międzymiastowego na terytorium całego kraju, drugiej licencji w celu świadczenia usług przewozu miejskiego na obszarze metropolitalnym – Ograniczenie liczby licencji na świadczenie usług PHV do jednej trzydziestej liczby licencji na świadczenie usług taksówkarskich]

(2023/C 261/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prestige and Limousine, SL

Druga strona postępowania: Área Metropolitana de Barcelona, Asociación Nacional del Taxi (Antaxi), Asociación Profesional Elite Taxi, Sindicat del Taxi de Catalunya (STAC), Tapoca VTC1 SL, Agrupació Taxis Companys

Sentencja

- 1) Artykuł 107 ust. 1 TFUE nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu mającemu zastosowanie do aglomeracji, które przewiduje, po pierwsze, że do świadczenia usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą w tej aglomeracji wymagane jest, obok zezwolenia krajowego na świadczenie miejskich i międzymiastowych usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą, specjalne zezwolenie, a po drugie, że liczba licencji na świadczenie takich usług jest ograniczona do jednej trzydziestej liczby licencji na świadczenie usług taksówkarskich wydanych dla tej aglomeracji, o ile środki te nie wiążą się z zaangażowaniem zasobów państwowych w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 49 TFUE nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu mającemu zastosowanie do aglomeracji, które przewiduje, że do świadczenia usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą w tej aglomeracji wymagane jest, obok zezwolenia krajowego na świadczenie miejskich i międzymiastowych usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą, specjalne zezwolenie, jeżeli to specjalne zezwolenie opiera się na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i z góry znanych kryteriach, które wykluczają wszelką arbitralność i które nie przewidują powtórzenia weryfikacji już przeprowadzonych w ramach krajowej procedury wydawania zezwoleń, ale odpowiadają szczególnym potrzebom tej aglomeracji.
- 3) Artykuł 49 TFUE stoi na przeszkodzie uregulowaniu mającemu zastosowanie do aglomeracji, które przewiduje ograniczenie liczby licencji na świadczenie usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą do jednej trzydziestej liczby licencji na świadczenie usług taksówkarskich, o ile nie zostanie wykazane, że środek ten jest odpowiedni do zapewnienia w sposób spójny i systematyczny realizacji celów prawidłowego zarządzania transportem, ruchem drogowym i przestrzenią publiczną tej aglomeracji oraz celu ochrony środowiska na jej terenie, oraz że nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sąd Administracyjny – Polska) – E./Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

(Sprawa C-322/22 ⁽¹⁾, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu)

[Odesłanie prejudycjalne – Zasada lojalnej współpracy – Zasada skuteczności – Podatek pobrany przez państwo członkowskie z naruszeniem prawa Unii – Naruszenie stwierdzone w wyniku wyroku Trybunału – Prawo do oprocentowania nadpłaty – Uregulowanie krajowe ograniczające prawo do oprocentowania do okresu do trzydziestego dnia następującego po opublikowaniu wyroku Trybunału w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej]

(2023/C 261/27)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnego Sądu Administracyjnego

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.

Strona przeciwna: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

przy udziale: Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców

Sentencja

Zasadę skuteczności w związku z zasadą lojalnej współpracy należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w przypadku gdy wniosek o zwrot nadpłaty podatku został złożony po upływie 30 dni od opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wyroku Trybunału, z którego wynika stwierdzenie sprzeczności rozpatrywanego opodatkowania z prawem Unii, ogranicza oprocentowanie nadpłaty należne danemu podatnikowi do trzydziestego dnia po tej publikacji, a nawet wyklucza wszelkie oprocentowanie w przypadku, gdy owa nadpłata została poniesiona przez podatnika po upływie tego trzydziestego dnia.

(¹) Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), Consommation, logement et cadre de vie (CLCV) / Premier ministre, Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

(Sprawa C-407/21, UFC – Que choisir i CLCV) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne – Dyrektywa (UE) 2015/2302 – Artykuł 12 ust. 2–4 – Rozwiązanie umowy o udział w imprezie turystycznej – Nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności – Pandemia COVID-19 – Zwrot wpłat dokonanych przez danego podróżnego z tytułu imprezy turystycznej – Zwrot w formie kwoty pieniężnej lub zwrot w postaci ekwiwalentu w formie bonu – Obowiązek zwrotu dokonanych wpłat temu podróżnemu nie później niż 14 dni po rozwiązaniu danej umowy – Czasowe odstępstwo od tego obowiązku – Dostosowanie w czasie skutków orzeczenia wydanego zgodnie z prawem krajowym i stwierdzającego nieważność przepisów krajowych niezgodnych z tym obowiązkiem]

(2023/C 261/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), Consommation, logement et cadre de vie (CLCV)

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Sentencja

1) Artykuł 12 ust. 2 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG,

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy w następstwie rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej organizator tej imprezy turystycznej ma obowiązek na podstawie tego przepisu zwrócić danemu podróżnemu wszystkie wpłaty dokonane z tytułu wspomnianej imprezy turystycznej, taki zwrot obejmuje jedynie zwrócenie tych wpłat w formie kwoty pieniężnej.

2) Artykuł 12 ust. 2–4 dyrektywy 2015/2302 w związku z art. 4 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi organizatorzy imprez turystycznych są czasowo zwolnieni, w kontekście wybuchu światowego kryzysu zdrowotnego uniemożliwiającego wykonanie umów o udział w imprezie turystycznej, z ciężącego na nich obowiązku zwrotu danym podróżnym, najpóźniej w terminie 14 dni po rozwiązaniu umowy, wszystkich wpłat dokonanych z tytułu rozwiązanej umowy, w tym gdy takie przepisy mają na celu zapobieżenie sytuacji, w której – ze względu na znaczną liczbę spodziewanych żądań zwrotu wpłat – wypłacalność tych organizatorów podróży byłaby naruszona w stopniu zagrażającym ich istnieniu, a także zachowanie w ten sposób rentowności w rozpatrywanym sektorze.

3) Prawo Unii, a w szczególności zasadę lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 ust. 3 TUE,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie zezwala ono sądowi krajowemu, rozpatrującemu skargę o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych niezgodnych z art. 12 ust. 2–4 dyrektywy 2015/2302, na dostosowanie w czasie skutków jego orzeczenia stwierdzającego nieważność tych przepisów krajowych.

(¹) Dz.U. C 357 z 6.9.2021.

**Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. – Rada Unii Europejskiej/Laurent Pech,
Royaume de Suède**

(Sprawa C-408/21 P) (¹)

[Odwołanie – Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Artykuł 4 ust. 2 akapit drugi – Ochrona opinii prawnych – Artykuł 4 ust. 3 akapit drugi – Ochrona procesu podejmowania decyzji – Odmowa udzielenia pełnego dostępu do opinii prawnej służby prawnej Rady Unii Europejskiej]

(2023/C 261/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Dumitriu-Segnana, K. Pavlaki i E. Rebasti, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Laurent Pech (przedstawiciele: początkowo: G. Andraos, avocat, O. Brouwer, advocaat, M. Hall, advokat, i B.A.R.T. Verheijen, advocaat, a następnie G. Andraos, O. Brouwer, T.C. van Helfteren, advocaten, i M. Hall, advokat), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo O. Simonsson, H. Eklinder, J. Lundberg, C. Meyer-Seitz, A. M. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson et H. Shev, następnie O. Simonsson, H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, A.M. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson et H. Shev, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo: A.-L. Desjonquères, A.-C. Drouant i M.E. Leclerc, następnie A.-L. Desjonquères i M.E. Leclerc, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i M.P. Stancanelli, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez M. Laurent Pech.
- 3) Republika Francuska, Królestwo Szwecji i Komisja Europejska ponoszą koszty własne.

(¹) Dz.U. C 51 z 31.1.2022.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowania karne przeciwko VB (C-430/22), VB (C-468/22)

[Sprawy połączone C-430/22 i C-468/22 ⁽¹⁾, VB (Informowanie skazanego zaocznie) i in.]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Artykuł 8 ust. 4 – Prawo do obecności na rozprawie – Postępowanie zaoczne – Wznowienie postępowania – Powiadomienie skazanego zaocznie o jego prawie do wznowienia postępowania]

(2023/C 261/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strony w postępowaniu głównym

VB (C-430/22), VB (C-468/22)

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

Artykuł 8 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada on na sąd krajowy, w przypadku skazania w trybie zaocznym, jeżeli nie są spełnione warunki określone w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy, obowiązku wyraźnego pouczenia w wyroku skazującym o prawie do wznowienia postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 408 z 24.10.2022.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Olt – Rumunia) – OZ/Lyonesse Europe AG

(Sprawa C-455/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 2 lit. b) – Pojęcie „konsumenta” – Umowa dotycząca przystąpienia do systemu lojalnościowego umożliwiającego uzyskanie pewnych korzyści finansowych przy nabywaniu towarów i usług od zewnętrznych partnerów handlowych]

(2023/C 261/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Olt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OZ

Strona pozwana: Lyonesse Europe AG

Sentencja

Artykuł 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu obejmuje swoim zakresem osobę fizyczną przystępującą do systemu wprowadzonego przez spółkę handlową i umożliwiającego w szczególności czerpanie pewnych korzyści finansowych w ramach nabycia przez tę osobę – lub przez inne osoby uczestniczące w tym systemie w następstwie jej zalecenia – towarów i usług od partnerów handlowych tej spółki, jeżeli wspomniana osoba fizyczna działa w celach niezwiązanych z własną działalnością gospodarczą lub zawodową.

(¹) Dz.U. C 452 z 8.11.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Fastweb SpA, Tim SpA, Vodafone Italia SpA, Wind Tre SpA/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

[Sprawa C-468/20 (¹), Fastweb i in. (Częstotliwość naliczania opłat)]

[Odesłanie prejudycjalne – Sieci i usługi łączności elektronicznej – Dyrektywy 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Uregulowanie krajowe przyznające krajowemu organowi regulacyjnemu uprawnienie do nałożenia na operatorów usług telefonii obowiązku ustalenia minimalnej częstotliwości odnawiania ofert i naliczania opłat – Ochrona konsumentów – Zasada proporcjonalności – Zasada równego traktowania]

(2023/C 261/32)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące odwołanie: Fastweb SpA, Tim SpA, Vodafone Italia SpA, Wind Tre SpA

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

przy udziale: Telecom Italia SpA, Vodafone Italia SpA, Associazione Movimento Consumatori, U.Di.Con – Unione per la Difesa dei Consumatori, Wind Tre SpA, Assotelecomunicazioni (Asstel), Eolo SpA, Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons), Associazione degli utenti per i diritti telefonici – A.U.S. TEL ONLUS, Altroconsumo, Federconsumatori

Sentencja

Artykuły 49 i 56 TFUE, art. 8 ust. 1 akapit pierwszy, art. 8 ust. 2 lit. a), art. 8 ust. 4 lit. b) i d) i art. 8 ust. 5 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/21/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), zmienionej dyrektywą 2009/140/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., a także art. 20–22 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), zmienionej dyrektywą 2009/136/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., w związku z zasadami proporcjonalności i równego traktowania

należy interpretować w ten sposób, że

nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przyznaje krajowemu organowi regulacyjnemu uprawnienie do wydania decyzji, po pierwsze, nakładającej na operatorów usług telefonii komórkowej obowiązek przyjęcia częstotliwości odnawiania ofert handlowych i częstotliwości naliczania opłat nie większej niż co cztery tygodnie, a po drugie, nakładającej na operatorów usług telefonii stacjonarnej i związanych z nimi usług obowiązek ustanowienia częstotliwości odnawiania takich ofert i częstotliwości naliczania opłat na raz na miesiąc lub raz na parę miesięcy, pod warunkiem że owe dwie kategorie rozpatrywanych usług dotyczą, w świetle przedmiotu i celu rzeczonych przepisów krajowych, odmiennych sytuacji.

(¹) Dz.U. C 257 z 4.7.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Słowacka
(Sprawa C-540/21) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne – Dyrektywa (UE) 2015/2302 – Artykuł 12 ust. 2–4 – Rozwiązanie umowy o udział w imprezie turystycznej – Nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności – Pandemia COVID-19 – Zwrot wpłat dokonanych przez danego podróżnego z tytułu imprezy turystycznej – Zwrot w formie kwoty pieniężnej lub w formie zastępczej imprezy turystycznej – Obowiązek zwrotu dokonanych wpłat temu podróżnemu nie później niż 14 dni po rozwiązaniu danej umowy – Czasowe odstępstwo od tego obowiązku]

(2023/C 261/33)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lindenthal, I. Rubene, A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo V. Pasternak Jørgensen i M. Søndahl Wolff, następnie Søndahl Wolff, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wprowadzając, poprzez przyjęcie zákon č. 136/2020 Z. z. (ustawy nr 136/2020 Rec.) z dnia 20 maja 2020 r., art. 33a do zákon č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ustawy nr 170/2018 Rec. o imprezach turystycznych, powiązanych usługach turystycznych i niektórych warunkach mających zastosowanie do działalności turystycznej, zmieniającej i uzupełniającej niektóre ustawy) z dnia 15 maja 2018 r., Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 12 ust. 2, art. 12 ust. 3 lit. b) i art. 12 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG, w związku z art. 4 dyrektywy 2015/2302.
- 2) Republika Słowacka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 25.10.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Sprawa C-545/21 ⁽¹⁾, ANAS)

[Odesłanie prejudycjalne – Fundusze strukturalne Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 – Artykuł 2 pkt 7 – Pojęcie „nieprawidłowości” – Artykuł 98 ust. 1 i 2 – Korekty finansowe dokonywane przez państwa członkowskie w związku z wykrytymi nieprawidłowościami – Mające zastosowanie kryteria – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. d) – Pojęcie „poważnego wykroczenia zawodowego”]

(2023/C 261/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Strona przeciwna: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „nieprawidłowości” w rozumieniu tego przepisu obejmuje zachowania, które można zakwalifikować jako „czyny polegające na korupcji” popełnione w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, którego przedmiotem jest wykonanie robót współfinansowanych z funduszu strukturalnego Unii Europejskiej, i w odniesieniu do których wszczęto postępowanie administracyjne lub sądowe, w tym w przypadkach, gdy nie wykazano, że zachowania te miały rzeczywisty wpływ na procedurę wyboru oferenta oraz gdy nie stwierdzono żadnego rzeczywistego wpływu na budżet Unii.

- 2) Artykuł 98 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku wystąpienia „nieprawidłowości” zdefiniowanej w art. 2 pkt 7 tego rozporządzenia nakłada on na państwa członkowskie, w celu ustalenia mającej zastosowanie korekty finansowej, obowiązek dokonania oceny każdego przypadku z osobna z poszanowaniem zasady proporcjonalności, z uwzględnieniem w szczególności charakteru i wagi stwierdzonych nieprawidłowości oraz ich skutków finansowych dla danego funduszu.

(¹) Dz.U. C 452 z 8.11.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – BNP Paribas SA/TR

(Sprawa C-567/21 (¹), BNP Paribas)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuły 33 i 36 – Uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim – Podniesienie jako kwestii incydentalnej przed sądem innego państwa członkowskiego – Skutki wywołane przez to orzeczenie w państwie pochodzenia – Dopuszczalność powództwa wytoczonego w wezwanym państwie członkowskim po wydaniu wspomnianego orzeczenia – Krajowe przepisy proceduralne wymagające koncentracji roszczeń w ramach jednego postępowania]

(2023/C 261/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący skargę kasacyjną: BNP Paribas SA

Strona przeciwna: TR

Sentencja

Artykuł 33 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 36 tego rozporządzenia

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie temu, by uznanie w wezwanym państwie członkowskim orzeczenia w przedmiocie umowy o pracę, wydanego w państwie członkowskim pochodzenia, skutkowało niedopuszczalnością roszczeń zgłoszonych przed sądem wezwanego państwa członkowskiego z tego względu, że ustawodawstwo państwa członkowskiego pochodzenia przewiduje proceduralną zasadę koncentracji wszystkich roszczeń dotyczących tej umowy o pracę, bez uszczerbku dla przepisów proceduralnych wezwanego państwa członkowskiego mogących znaleźć zastosowanie po dokonaniu tego uznania

(¹) Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – I.S., K.S./YYY S.A.

[Sprawa C-570/21 (¹), YYY. (Pojęcie konsumenta)]

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa o dwojakim celu – Artykuł 2 lit. b) – Pojęcie „konsumenta” – Kryteria]

(2023/C 261/36)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: I.S., K.S.

Strona pozwana: YYY S.A.

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu obejmuje osobę, która zawarła umowę kredytu do użytku częściowo związanego z jej działalnością gospodarczą lub zawodową, a w części niezwiązanego z tą działalnością, wspólnie z innym kredytobiorcą, który nie działał w ramach swojej działalności gospodarczej lub zawodowej, jeżeli cel działalności gospodarczej lub zawodowej jest tak ograniczony, że nie jest on dominujący w ogólnym kontekście tej umowy.

- 2) Artykuł 2 lit. b) dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

w celu ustalenia, czy dana osoba jest objęta zakresem pojęcia „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, a w szczególności, czy gospodarczy cel umowy kredytu zawartej przez tę osobę jest tak ograniczony, że nie jest on dominujący w ogólnym kontekście tej umowy, sąd odsyłający jest zobowiązany uwzględnić wszystkie istotne okoliczności towarzyszące tej umowie, zarówno ilościowe, jak i jakościowe, takie jak w szczególności podział wykorzystania pożyczonego kapitału na działalność gospodarczą lub zawodową i pozagospodarczą lub pozazawodową, a w przypadku większej liczby kredytobiorców okoliczność, że tylko jeden z nich realizuje cel gospodarczy lub że kredytodawca uzależnił udzielenie kredytu przeznaczanego na cele konsumenckie od częściowego przeznaczenia pożyczonej kwoty na spłatę długów związanych z działalnością gospodarczą lub zawodową.

(¹) Dz.U. C 24 z 17.1.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – NN/Regione Lombardia

[Sprawa C-636/21 ⁽¹⁾, Regione Lombardia (Środki wsparcia rynku związane z chorobami zwierząt)]

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna organizacja rynków – Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 – Artykuł 220 – Środki wsparcia rynku związane z chorobami zwierząt – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/1323 – Nadzwyczajne środki wsparcia rynku w sektorach jaj i mięsa drobiowego we Włoszech – Przepisy krajowe – Warunek przyznania pomocy – Przedsiębiorcy rolni prowadzący działalność na danym rynku w dniu złożenia wniosku – Zakres uznania, jakim dysponują państwa członkowskie]

(2023/C 261/37)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NN

Strona pozwana: Regione Lombardia

Sentencja

Artykuł 220 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 w związku z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/1323 z dnia 2 sierpnia 2019 r. w sprawie nadzwyczajnych środków wspierania rynku w sektorach jaj i mięsa drobiowego we Włoszech

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się on przepisom krajowym interpretowanym i stosowanym w sposób ograniczający korzystanie ze środków wsparcia przewidzianych w tym drugim rozporządzeniu wyłącznie do przedsiębiorców rolnych, którzy nadal prowadzili działalność w sektorze drobiu w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj – Rumunia) – SC Zes Zollner Electronic SRL/Direcția Regională Vama ă Cluj – Biroul Vama ă de Frontieră Aeroport Cluj Napoca

(Sprawa C-640/21 ⁽¹⁾, Zes Zollner Electronic)

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 – Unijny kodeks celny – Nadwyżkowa ilość towarów wykryta po zwolnieniu towarów – Artykuł 173 – Sprostowanie zgłoszenia celnego – Towary inne niż towary będące pierwotnie przedmiotem zgłoszenia, które ma zostać skorygowane – Artykuł 174 – Unieważnienie zgłoszenia celnego – Artykuł 42 – Sankcje nałożone przez właściwe organy celne – Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2446]

(2023/C 261/38)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: SC Zes Zollner Electronic SRL

Druga strona postępowania: Direcția Regională Vama/ă Cluj – Biroul Vama/ de Frontieră Aeroport Cluj Napoca

Sentencja

1) Artykuły 173 i 174 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny

należy interpretować w ten sposób, że:

nie mają one zastosowania w przypadku, gdy zgłaszający stwierdzi po złożeniu zgłoszenia celnego i po zwolnieniu towarów, że nadwyżkowa ilość towarów w stosunku do ilości, która stanowiła pierwotnie przedmiot owego zgłoszenia, również powinna być zostać objęta tym zgłoszeniem, jeżeli:

- po pierwsze, wniosek o sprostowanie zgłoszenia celnego na podstawie pierwszego z tych przepisów nie może zostać uwzględniony, w sytuacji gdy ma on na celu zmianę tego zgłoszenia tak, aby dotyczyło ono ilości towarów nadwyżkowej w stosunku do ilości, o której mowa w tym zgłoszeniu,
- po drugie, wniosek o unieważnienie zgłoszenia celnego na podstawie drugiego z tych przepisów nie może zostać uwzględniony, wówczas gdy wniosek ten został złożony po zwolnieniu towarów i nie jest on objęty zakresem przypadków określonych przez Komisję Europejską na podstawie art. 175 tego rozporządzenia.

2) Rozporządzenie nr 952/2013, a w szczególności jego art. 42, art. 139 ust. 1 i art. 158 ust. 1,

należy interpretować w ten sposób, że:

zgłaszający, który stwierdzi po zwolnieniu towarów, że ilość przywożonych towarów jest większa niż ilość wskazana w jego zgłoszeniu celnym, jest zobowiązany do dokonania nowego zgłoszenia w odniesieniu do tej nadwyżkowej ilości. Jeżeli w przypadku takiego spóźnionego zgłoszenia organy celne stosują przepisy krajowe przewidujące sankcje zgodnie z art. 42 tego rozporządzenia, powinny one uwzględnić w celu dokonania kwalifikacji prawnej ewentualnie popełnionego naruszenia i określenia, w stosownych przypadkach, sankcji za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego, które mają zostać nałożone, wszystkie istotne elementy, w tym, w razie potrzeby, dobrą wiarę zgłaszającego, w celu zapewnienia, by sankcje te były skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(¹) Dz.U. C 64 z 7.2.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – LM/KP

[Sprawa C-654/21 (¹), LM (Roszczenie wzajemne o unieważnienie)]

[Odesłanie prejudycjalne – Znak towarowy Unii Europejskiej – Spór przed sądem krajowym – Właściwość sądów orzekających w sprawach unijnych znaków towarowych – Rozporządzenie (UE) 2017/1001 – Artykuł 124 – Powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego – Artykuł 128 – Roszczenie wzajemne o unieważnienie prawa do znaku – Przedmiot tego roszczenia – Artykuł 129 ust. 3 – Przepisy proceduralne odnoszące się do tego samego rodzaju powództwa jak w przypadku krajowego znaku towarowego – Zasada autonomii proceduralnej]

(2023/C 261/39)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LM

Strona pozwana: KP

Sentencja

Artykuł 124 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w związku z art. 128 ust. 1 tego rozporządzenia

należy interpretować w ten sposób, że:

roszczenie wzajemne o unieważnienie prawa do unijnego znaku towarowego może dotyczyć całości praw, które właściciel tego znaku towarowego wywodzi z jego rejestracji, a to roszczenie wzajemne nie jest ograniczone, co do jego przedmiotu, ramami sporu zakreślonymi powodztwem o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 7.2.2022.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. – PAO Severstal (C-747/21 P), Novolipetsk Steel PJSC (NLMK) (C-748/21 P)/Komisja Europejska, Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL

(Sprawy połączone C-747/21 P i C-748/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1328 – Przywóz niektórych płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Federacji Rosyjskiej – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 18 ust. 1 – Niezbędne informacje – Brak – Artykuł 9 ust. 4 – „Zasada niższego cła” – Cena docelowa – Marża zysku przemysłu Unii Europejskiej – Ustalenie – Wybór ostatniego reprezentatywnego roku – Artykuł 2 ust. 9 – Konstruowanie ceny eksportowej – Szkoda wyrządzona przemysłowi unijnemu – Stosowanie w drodze analogii – Obliczanie marginesu zaniżania cen – Uzasadnienie]

(2023/C 261/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołania: PAO Severstal (C-747/21 P), Novolipetsk Steel PJSC (NLMK) (C-748/21 P) (przedstawiciele: M. Krestiyanova i N. Tuominen, avocată)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo K. Blanck i J.-F. Brakeland, a następnie J.-F. Brakeland, pełnomocnicy), Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL

Sentencja

- 1) Odwołania zostają oddalone.
- 2) PAO Severstal zostaje obciążona kosztami postępowania w sprawie C-747/21 P.
- 3) Novolipetsk Steel PJSC (NLMK) zostaje obciążona kosztami postępowania w sprawie C-748/21 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 14.2.2022.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – TC/Parlament

(Sprawa T-309/21) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot – Rozsądny termin – Ciężar dowodu – Prawo do bycia wysłuchanym – Ochrona danych osobowych – Artykuł 9 rozporządzenia (UE) nr 2018/1725 – Artykuł 26 regulaminu pracowniczego]

(2023/C 261/41)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: TC (przedstawiciel: D. Aukštuolytė, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker i S. Toliušis, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 marca 2021 r. stwierdzającej istnienie wierzytelności na rzecz Parlamentu Europejskiego w wysokości 78 838,21 EUR nienależnie wypłaconych tytułem kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych i nakazującej ich zwrot, oraz po drugie, noty obciążeniowej nr 7010000523, du 31 mars 2021 r.

Sentencja

- 1) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności w zakresie, w jakim skierowana jest ona przeciwko, po pierwsze, decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 marca 2021 r. stwierdzającej istnienie wierzytelności od TC z tytułu kwoty nienależnie wypłaconej tytułem kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych i nakazującej odzyskanie tej kwoty, oraz po drugie, noty obciążeniowej nr 7010000523 z dnia 31 marca 2021 r., ponieważ dotyczą one wynagrodzenia, kosztów zabezpieczenia społecznego i kosztów podróży związanych z zatrudnieniem A w okresie od dnia 1 kwietnia do 22 listopada 2016 r. w wysokości 28 083,67 EUR.
- 2) Stwierdza się nieważność wyżej wymienionej decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 16 marca 2021 r. oraz noty obciążeniowej nr 7010000523 z dnia 31 marca 2021 r. w zakresie, w jakim nakazują one odzyskanie od TC wynagrodzeń, kosztów zabezpieczenia społecznego i kosztów podróży związanych z zatrudnieniem A w okresie od dnia 22 maja 2015 r. do dnia 31 marca 2016 r. w wysokości 50 754,54 EUR.
- 3) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Vallegre/EUIPO – Joseph Phelps Vineyards (PORTO INSIGNIA)

(Sprawa T-33/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PORTO INSIGNIA – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy INSIGNIA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 261/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vallegre, Vinhos do Porto, SA (Sabrosa, Portugal) (przedstawiciele: E. Armero Lavie, G. Marín Raigal i J. Oria Sousa-Montes, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Nicolás Gómez, M. Eberl i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Joseph Phelps Vineyards LLC (St. Helena, Kalifornie, Stany Zjednoczone -Ameryki) (przedstawiciel: S. Reinhard, avocat)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 26 października 2021 r. (sprawa R 894/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Vallegre, Vinhos do Porto, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 119 z 14.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – DDR Kultur/EUIPO – Groupe Canal+ (THE PLANET)

(Sprawa T-47/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego THE PLANET – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy PLANÈTE + – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2023/C 261/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DDR Kultur UG (haftungsbeschränkt) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: I. Yeboah, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Bosse i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Groupe Canal+ (Issy-les-Moulineaux, Francja) (przedstawiciele: M. Georges-Picot i C. Cunyadwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 25 października 2021 r. (sprawa R 2385/2020-2).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 25 listopada 2021 r. (sprawa R 2385/2020-2).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez DDR Kultur UG (haftungsbeschränkt) w postępowaniu przed Sądem.
- 3) Groupe Canal+ pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 128 z 21.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Brooks England/EUIPO – Brooks Sports (BROOKS ENGLAND)

(Sprawa T-63/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BROOKS ENGLAND – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy BROOKS – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 47 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001)]

(2023/C 261/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brooks England Ltd (Smethwick, Zjednoczone-Królestwo) (przedstawiciele: S. Feltrinelli i K. Manhaeve, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (przedstawiciele: T. Klee i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Brooks Sports, Inc. (Seattle, Waszyngton, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: C. Spintig i S. Pietzcker, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO) z dnia 22 listopada 2021 r. (sprawa R 2432/2020-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Brooks England Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Roxtec i Wallmax/EUIPO – Wallmax i Roxtec (Przedstawienie niebieskiego kwadratu zawierającego osiem koncentrycznych czarnych okręgów)

(Sprawy połączone T-218/22 i T-219/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający czarny kwadrat zawierający siedem niebieskich koncentrycznych kręgów – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Artykuł 7 ust. 1 lit e) ppkt ii) rozporządzenia (CE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2023/C 261/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Partie requérante dans l'affaire T-218/22: Roxtec AB (Karlskrona, Szwecja) (przedstawiciele: J. Olsson i J. Adamsson, adwokaci)

Strona skarżąca: w sprawie T-219/22: Wallmax Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: F. Ferrari, L. Goglia i G. Rapaccini, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Markakis, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem w sprawie T-218/22: Wallmax (Mediolan) (przedstawiciele: F. Ferrari, L. Goglia i G. Rapaccini, adwokaci)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem w sprawie T-219/22: Roxtec (Karlskrona) (przedstawiciele: J. Olsson i J. Adamsson, adwokaci)

Przedmiot

W skargach opartych na art. 263 TFUE skarżąca w sprawie T-218/22 i skarżąca w sprawie T-219/22 wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 10 lutego 2022 r. (sprawa R 1093/2021-2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Roxtec AB, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Wallmax Srl ponoszą koszty własne w sprawie T-218/22.
- 3) Wallmax zostaje obciążona kosztami w sprawie T-219/22.

(¹) Dz.U. C 237 z 20.6.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Chocolates Lacasa Internacional/EUIPO – Esquitino Madrid (Conguitos)

(Sprawa T-339/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy Conguitos – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Conguitos – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Zła wiara – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Względna podstawa unieważnienia – Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001] – Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001]]

(2023/C 261/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Chocolates Lacasa Internacional, SA (Utebo, Hiszpania) (przedstawiciele: J.-B. Devaureix, J. Vicente Martínez i E. Seijo Veiguela, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Mariano Esquitino Madrid (Elche, Hiszpania) (przedstawiciele: I. Temiño Cenicerros i F. Ortega Sánchez, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 21 marca 2022 r. (sprawa R 601/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Chocolates Lacasa Internacional, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 284 z 25.7.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Cassa Centrale/EUIPO – Bankia (BANQUÌ)

(Sprawa T-368/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego BANQUÌ – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy Bankia – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego]

(2023/C 261/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cassa Centrale Banca – Credito Cooperativo Italiano SpA (Trento, Włochy) (przedstawiciele: J. Graffer, G. Locurto i A. Ottolini, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Ringelmann i D. Hanf, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Bankia, SA (Madryt, Hiszpania)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 kwietnia 2022 r. (sprawa R 1318/2021-1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 kwietnia 2022 r. (sprawa R 1318/2021-1) w zakresie, w jakim oddala ona skargę wniesioną przez Cassa Centrale Banca – Credito Cooperativo Italiano SpA ponieważ wniosek o rejestrację słownego znaku towarowego BANQUÌ jako unijnego znaku towarowego oznaczającego produkty należące do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Cassa Centrale Banca – Credito Cooperativo Italiano i EUIPO pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 303 z 8.8.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Société des produits Nestlé/EUIPO – European Food (FITNESS)

(Sprawa T-519/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie uchylecia decyzji i wykreślenia wpisu w rejestrze – Uchylenie decyzji dotkniętej oczywistym błędem popełnionym przez EUIPO – Artykuł 103 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak oczywistego błędu]

(2023/C 261/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciele: A. Jaeger-Lenz, A. Lambrecht i A-C Salger, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 27 czerwca 2022 r. (sprawa R 894/2020-1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 27 czerwca 2022 r. (sprawa R 894/2020-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Société des produits Nestlé SA.
- 3) European Food SA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 17.10.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Sanity Group/EUIPO – AC Marca Brands (Sanity Group)

(Sprawa T-541/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Sanity Group – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SANYTOL – Względna podstawa odmowy rejestracji – Naruszenie renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]

(2023/C 261/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sanity Group GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: B. Koch i V. Wolf, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: T. Klee, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: AC Marca Brands, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: D. Pellisé Urquiza i J.C. Quero Navarro, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 22 czerwca 2022 r. (sprawa R 2107/2021-1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sanity Group GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 408 z 24.10.2022.

**Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – BRM Extremities (BIOPLAN)
(Sprawa T-543/22) (¹)**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EUROBIC – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BIOPLAK – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa towarów – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 261/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratorios Ern (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: S. Correa Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: BRM Extremities Srl (Mediolan, Włochy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 czerwca 2022 r. (sprawa R 2147/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Strony pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 408 z 24.10.2022.

**Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2023 r. – WS/EUIPO
(Sprawa T-221/23)**

(2023/C 261/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WS (przedstawiciel: H. Tettenborn, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności postępowania w sprawie naboru EXT/22/08/AD 6/DTD-Business Analyst;
- tytułem ewentualnym – stwierdzenie nieważności decyzji komisji rekrutacyjnej postępowania w sprawie naboru EXT/22/08/AD 6/DTD – Business Analyst z dnia 30 czerwca 2022 r. o niewybraniu kandydatury skarżącego, w jej wersji ostatecznej wynikającej z oddalenia przez EUIPO w dniu 16 stycznia 2023 r. zażalenia złożonego przez skarżącego w dniu 28 września 2022 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników;
- zasądzenie od EUIPO, wedle uznania Sądu, słusznego zadośćuczynienia na rzecz skarżącego za krzywdę i inne niematerialne szkody poniesione przez niego w wyniku decyzji komisji rekrutacyjnej postępowania w sprawie naboru EXT/22/08/AD 6/DTD – Business Analyst zaskarżonej w ramach pierwszego żądania;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niedochowania przez EUIPO spoczywającego na nim obowiązku zachowania zgodności z art. 4 ust. 1 lit. a), d) i f), art. 4 ust. 2, art. 17 ust. 3 i art. 33 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽¹⁾, art. 5 ust. lit. a), d), f), art. 5 ust. 2, art. 15 ust. 3 i art. 32 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽²⁾ i ogłoszenia o wolnym stanowisku.
  - Na poparcie tego zarzutu skarżący powołuje się w szczególności na to, że EUIPO, lub odpowiednio komisja rekrutacyjna, nie ocenili prawidłowo jego zdadności do zajęcia stanowiska, ponieważ nie wykorzystali ostatnich wersji przekazanych przez niego dokumentów.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez komisję rekrutacyjną z tego względu, że nie przyznała najwyższych dostępnych ocen za jego odpowiedzi udzielone na pytania 1–5 w ramach oceny zdolności („Talent Screener”).
  - Na poparcie tego zarzutu skarżący przedstawia i wyjaśnia kompetencje i doświadczenia, jakim dał wyraz w ramach odpowiedzi na te pytania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018 L 295, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 116, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2023 r. – LW / Komisja

(Sprawa T-232/23)

(2023/C 261/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LW (przedstawiciele: S. Birenbaum-De Guchteneere i M. Tournay, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny za rok 2020;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji oceniającego w postępowaniu odwoławczym z dnia 13 lipca 2022 r. utrzymującej w mocy sprawozdanie z oceny za rok 2020 i oddalającej odwołanie z dnia 11 marca 2022 r. (zarejestrowane pod nr 507857);
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 24 stycznia 2023 r. oddalającej zażalenie złożone notą z dnia 7 września 2022 r. (zarejestrowane pod nr R/422/22);
- zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 43 regulaminu pracowniczego urzędników oraz art. 2 ust. 3 decyzji Komisji C(2013) 8985 z dnia 16 grudnia 2013 r. dotyczącej ogólnych przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu pracowniczego oraz zasad stosowania art. 44 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego (zwanej dalej „OPW 43”), a także art. 5, 6 i 7 OPW 43, oczywistego błędu w ocenie, nadużycia władzy i naruszenia zasady dobrej administracji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 TFUE, art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 25 regulaminu pracowniczego urzędników, naruszenia obowiązku uzasadnienia, oczywistego błędu i naruszenia zasady dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1d ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników, a także naruszenia obowiązku dbałości względem urzędników.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2023 r. – Acampora i in./Komisja

(Sprawa T-261/23)

(2023/C 261/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Roberto Acampora (Neapol, Włochy) i 172 inne osoby (przedstawiciele: E. Iorio, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wyraźnej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 stycznia 2023 r. [EMPL.C.1/BPM/kt (2023) 633265] oddalającej wniosek o udzielenie dostępu GestDem nr 2023/0263 do uzupełniającego wezwania do usunięcia uchybienia z dnia 15 lipca 2022 r., wystosowanego przez Komisję Europejską do Republiki Włoskiej oraz do odpowiedzi udzielonej przez to państwo w toku postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego 2016/4081, dotyczącego zgodności z prawem Unii Europejskiej przepisów prawa krajowego, które regulują służbę pełnioną przez sędziów honorowych, jak również do odpowiedzi Włoch;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 marca 2023 r., którą oddaliła ona wniosek o potwierdzenie wyraźnej decyzji, wyjaśniając, że nie jest w stanie – ze względów administracyjnych – odpowiedzieć na wniosek o potwierdzenie oraz że nie może wskazać, czy i kiedy zostanie sporządzona wyraźna odpowiedź;
- obciążenie Komisji, w przypadku sprzeciwu, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczalności skargi. Skarżący działają w wykonaniu ogólnego prawa obywateli Unii do przejrzystości działania instytucji, aby uzyskać konieczne informacje zgodnie z prawem przyznanym wszystkim obywatelom Unii w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾.

Ponadto zaznajomienie się z uzupełniającym wezwaniem do usunięcia uchybienia i z odpowiedzią Włoch przyniosłoby skarżącym konkretną korzyść w postaci skorzystania z przysługującego im prawa do informacji, gdyż po niemal 7 latach poznaliby powody, dla których Komisja nie wydała jeszcze uzasadnionej opinii. Komisja wydała najpierw wyraźną decyzję o odmowie udzielenia dostępu w dniu 27 stycznia 2023 r., a następnie dorozumianą decyzję odmowną w dniu 15 marca 2023 r., w której oświadczyła, że ze względów administracyjnych nie jest w stanie odpowiedzieć na wniosek o potwierdzenie decyzji z dnia 27 stycznia 2023 r. oraz że nie wie, czy i kiedy na niego odpowie. Na dorozumiane decyzje wiążące się z milczącą odmową w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 można wnieść skargę do Sądu.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad w dziedzinie dostępu do aktów instytucji Unii Europejskiej przewidzianych w art. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również w art. 1 i art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 – istnienie ogólnego interesu w dostępie do uzupełniającego wezwania do usunięcia uchybienia z dnia 15 lipca 2022 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia aktów instytucji Unii. Zasady w dziedzinie uzasadniania zostały naruszone, ponieważ Komisja ograniczyła się do uczynienia całkiem ogólnikowych i stereotypowych wzmianek na temat powodów, dla których ujawnienie uzupełniającego wezwania do usunięcia uchybienia z dnia 15 lipca 2022 r. i odpowiedzi Włoch zaszkodziłoby wspomnianemu „klimatowi zaufania”, odpowiadając za pomocą formularza zawierającego nieliczne skąpe dane, które miałyby pozwolić skarżącym i Sądowi na rzeczywistą kontrolę zgodności z prawem powodów odmowy, która nie została uzasadniona w wystarczający sposób, w szczególności jeśli chodzi o powody, które miały stanowić przeszkodę do przynajmniej częściowego ujawnienia aktu, upowszechnionego już w części w pakiecie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z dnia 15 lipca 2022 r., nawet jeśli miało to miejsce w sposób, który nie pozwalał zrozumieć treści i powodów dodatkowych zarzutów sformułowanych wobec Włoch.

Wyraźna decyzja z dnia 27 stycznia 2023 r. zawierająca zaskarżoną odmowę udzielenia dostępu nie wskazuje jasno powodów, na których się ona opiera, jej podstawy prawnej, okoliczności faktycznych ani sposobu, w jaki różne istotne interesy zostały uwzględnione, ponieważ odmowa ta wpływa na wykonywanie praw przewidzianych w art. 17 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, co skutkuje tym, że uzasadnienie – jako że wydany akt przewiduje ograniczenie prawa przyznanego skarżącym przez traktat, polegające na zawężeniu takich praw – musi być bardziej rygorystyczne, dokładne i szczegółowe, aby uczynić jasnymi dokonane wybory. Dorozumiana decyzja z dnia 15 marca 2023 r. jest całkowicie pozbawiona uzasadnienia i odsyła sine die do decyzji Komisji.

Odmowa udzielenia dostępu do wskazanych dokumentów jest tym bardziej nieuzasadniona, jeżeli weźmie się pod uwagę okoliczność, że uzupełniające wezwanie do usunięcia uchybienia z dnia 15 lipca 2022 r. zostało opublikowane w nieformalny sposób na stronie internetowej Facebook, której abonentami są tysiące sędziów honorowych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 145, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2023 r. – Hexal/Komisja

(Sprawa T-299/23)

(2023/C 261/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hexal AG (Holzkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt A. Meier)

Strona pozwana: Komisja

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na decyzję wykonawczą Komisji z dnia 2 maja 2023 r. [C(2023)3067 final] w sprawie zmiany przyznanego decyzją C(2014) 601 (final) pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Tecfidera – fumaran dimetylu” opiera się na dwóch zarzutach.

W zarzucie pierwszym skarżąca podnosi oczywiste naruszenie art. 14 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 726/2004⁽¹⁾, ponieważ pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla nowego wskazania terapeutycznego Tecfidera nie zostało uzyskane w ciągu pierwszych ośmiu lat od wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, lecz w późniejszym momencie.

W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że⁽²⁾ istnieje oczywisty błąd w ocenie przy wykładni wyroku wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach połączonych od C 438/21-P do C 440/21-P i że w konsekwencji Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że Tecfidera nie należy do ogólnego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu Fumadermu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające unijne procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 16 marca 2023 r., Komisja i in./Pharmaceutical Works Polpharma, od C-438/21 P do-C 440/21 P, EU:C:2023:213.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2023 r. – Red Bull i in./Komisji

(Sprawa T-306/23)

(2023/C 261/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria), Red Bull France SASU (Paryż, Francja), Red Bull Nederland BV (Amsterdam, Niderlandy) (pełnomocnicy: H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler i F. Dethmers, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie kontroli C(2023) 1689 final z dnia 8 marca 2023 r.;
- stwierdzenie nieważności wszelkich środków zarządzonych przez Komisję w ramach kontroli; w szczególności, stwierdzenie niedopuszczalności dalszego prowadzenia kontroli i nakazanie Komisji zwrotu wszystkich kopii dokumentów sporządzonych i przejętych przez ten organ w ramach kontroli; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: oczywiście bezzasadny charakter decyzji w sprawie kontroli

Należy stwierdzić nieważność art. 1 decyzji w sprawie kontroli ze względu na to, że zawarte w nim zarzuty są oczywiście bezzasadne. Nawet przy założeniu, że przyjęte przez Komisję okoliczności faktyczne są poprawne (quod non), nie stanowią one naruszenia art. 101 lub 102 TFUE na podstawie utrwalonego orzecznictwa Trybunału, własnych wytycznych Komisji i publicznie dostępnych informacji, którymi Komisja dysponowała przed wydaniem decyzji w sprawie kontroli.

2. Zarzut drugi: brak wystarczających poszlak do wydania decyzji w sprawie kontroli

W chwili wydania decyzji Komisja najwyraźniej nie dysponowała w odniesieniu do praktyk antykonkurencyjnych poszlakami wystarczającymi do tego, by uzasadnić kontrolę.

3. Zarzut trzeci: brak uzasadnienia i nieokreśloność decyzji w sprawie kontroli

Należy stwierdzić nieważność art. 1 decyzji w sprawie kontroli ze względu na to, że nie jest on wystarczająco uzasadniony i zawiera nieskończenie szeroki i niekonkretny opis przedmiotu kontroli, który nie pozwala skarżącym na jednoznaczne stwierdzenie zakresu ich obowiązku współpracy podczas kontroli.

4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady proporcjonalności

Należy stwierdzić nieważność art. 1 decyzji w sprawie kontroli i innych związanych z nią decyzji wydanych przez Komisję w trakcie kontroli ze względu na naruszenie zasady proporcjonalności. Odnosi się to w szczególności do nakazanego przez Komisję dalszego prowadzenia przez czas nieokreślony kontroli w pomieszczeniach strony pozwanej w Brukseli, co stanowi nadmierne naruszenie praw skarżących.

5. Zarzut piąty: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i prawa do obrony

Komisja nie zadbała o to, by właściwe władze austriackie dysponowały wszelkimi środkami umożliwiającymi wykonywanie przysługujących im uprawnień kontrolnych w zakresie przestrzegania praw podstawowych skarżących w trakcie kontroli. W ten sposób Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne i naruszyła prawo skarżących do obrony. Ponadto Komisja naruszyła prawo skarżących do korzystania z pomocy adwokata chronione na mocy karty praw podstawowych.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2023 r. – Aliud Pharma/Komisja

(Sprawa T-309/23)

(2023/C 261/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aliud Pharma GmbH (Laichingen, Niemcy) (przedstawiciel: P. von Czettritz, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na art. 1, 2 i 3 decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 2 maja 2023 r. [C(2023)3067 (wersja ostateczna)] w sprawie zmiany przyznanego decyzją C(2014) 601 (final) pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Tecfidera – fumaran dimetylu” opiera się na dwóch zarzutach.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy przy wykładni wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawach połączonych od C-438/21 P do C-440/21 P (¹).

W tym orzeczeniu Trybunał Sprawiedliwości zajął się jedynie oceną Committee for Medicinal Products for Human Use (CHMP, komitetu ds. produktów leczniczych stosowanych u ludzi) z 2013 r. oraz decyzji Komisji z dnia 30 stycznia 2014 r. W międzyczasie pojawiła się jednak nowa ocena naukowa dwóch substancji zawartych w produkcie leczniczym dokonana przez CHMP w dniu 11 listopada 2021 r., której Trybunał Sprawiedliwości w żaden sposób nie uwzględnił w ramach swojej kontroli, czy decyzji EMA z dnia 30 lipca 2018 r. o odmowie zatwierdzenia jest zasadna. Jednakże na podstawie tego sprawozdania z oceny jest jasne, że substancja nie jest substancją czynną, lecz jedynie substancją aktywną, w związku z czym produkt leczniczy wchodzi w zakres globalnego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w ramach pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie polegającego na przyznaniu dodatkowego roku ochrony na podstawie art. 14 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 726/2004⁽²⁾.

Artykuł 14 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 stanowi, że pozwolenie na dopuszczenie do obrotu nowego wskazania terapeutycznego, które zapewnia znaczącą korzyść kliniczną w porównaniu z istniejącymi terapiami, musi zostać wydane w ciągu pierwszych ośmiu lat od wydania pierwotnego pozwolenia na wprowadzenie do obrotu, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie, ponieważ pierwotne pozwolenie na wprowadzenie do obrotu zostało wydane w dniu 30 stycznia 2014 r., a pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla nowego wskazania zostało wydane dopiero w dniu 13 maja 2022 r. Tym samym nie została spełniona przesłanka przedłużenia okresu ochrony obrotu o rok zgodnie z art. 14 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 726/2004.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 16 marca 2023 r., Komisja i in./Pharmaceutical Works Polpharma, sprawy połączone od C-438/21 P do C 440/21 P, EU:C:2023:213.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające unijne procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Tekst mający znaczenie dla EOG)/Tekst mający znaczenie dla EOG.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2023 r. – Naturgy Energy Group/EUIPO – Global Power Service (gps global power service)

(Sprawa T-312/23)

(2023/C 261/57)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Naturgy Energy Group, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: J. Mora Cortés, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Global Power Service SpA (Werona, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy gps global power service – zgłoszenie nr 18001 007

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Cztery Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 marca 2023 r. w sprawie R 505/2022–4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności/cofnięcie zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono odwołanie R 505/2022–4, i dopuszczenie w całości rejestracji spornego znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług objętych zgłoszeniem;
- obciążenie EUIPO i interwenienta (w razie stawiennictwa i wstąpienia przez niego do postępowania) kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Wydziałem Operacyjnym i Czwartą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2023 r. – Adeva/EUIPO – Sideme (MAISON CAVIST.)**(Sprawa T-313/23)**

(2023/C 261/58)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adeva (Mitry-Mory, Francja) (przedstawiciel: S. Drillon, avocat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Société Industrielle d'Équipement Moderne SA (Sideme) (Levallois-Perret, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy MAISON CAVIST. – unijny znak towarowy nr 18 293 519

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 marca 2023 r. w sprawie R 1623/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy oddalono odwołanie złożone przez spółkę Adeva;
- oddalenie w całości wniosku o unieważnienie prawa do unijnego znaku towarowego MAISON CAVIST. nr 18 293 519 złożonego przez Sideme.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2023 r. – Tiendanimal/EUIPO (CRIADORES)**(Sprawa T-314/23)**

(2023/C 261/59)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Tiendanimal Comercio Electronico de Articulos para Mascotas, SL (Malaga, Hiszpania) (przedstawiciel: T. González Martínez, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy CRIADORES – zgłoszenie nr 18186 334

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 marca 2023 r. w sprawie R 798/2021–5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- dopuszczenie rejestracji spornego znaku towarowego w klasach 5 i 31.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2023 r. – Pfriem/EUIPO – U-Control (UC)

(Sprawa T-316/23)

(2023/C 261/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hanns Pfriem (Schweinfurt, Niemcy) (przedstawiciel: M. Pütz-Poulalion, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: U-Control Srl (Torrile, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską w odniesieniu do graficznego znaku towarowego UC – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 569 179

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2023 r. w sprawie R 1404/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie w całości sprzeciwu nr B3146448 i odrzucenie spornego zgłoszenia w odniesieniu do wszystkich zakwestionowanych towarów i usług;
- ewentualnie,
- przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie EUIPO kosztami i wydatkami strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- Naruszenie art. 27 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) w związku z art. 33 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2023 r. – J&B/EUIPO – Ergün (J&B BRO)**(Sprawa T-318/23)**

(2023/C 261/61)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* J&B Ltd (Road Town, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciele: adwokaci C. Thomas i B. Reiter)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Engin Ergün (Solingen, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego J&B BRO – zgłoszenie nr 18 310 846*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 kwietnia 2023 r. w sprawie R 2012/2022-1**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2023 r. – The Not Company / EUIPO (NOT MILK)**(Sprawa T-320/23)**

(2023/C 261/62)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* The Not Company SpA (Santiago, Chile) (przedstawiciele: I. Valdelomar Serrano, J. Rodríguez-Fuensalida y Carnicero, P. Ramells Higuera, A. Figuerola Moure, i P. Muñoz Moreno, abogados)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego NOT MILK – zgłoszenie nr 18 508 169

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 marca 2023 r. w sprawie R 2233/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 zostały błędnie zastosowane w zaskarżonej decyzji;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- Nakazanie dalszego rozpatrzenia spornego znaku towarowego w odniesieniu do klas 29 i 32 i późniejszej rejestracji tego znaku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasad równego traktowania i dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2023 r. – VN/Komisja

(Sprawa T-322/23)

(2023/C 261/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VN (przedstawiciele: A. Champetier i S. Rodrigues, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
a w konsekwencji:
  - stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 sierpnia 2022 r., zastąpionej następnie decyzją z dnia 8 września 2022 r., w sprawie wypłaty całości dodatków rodzinnych na rzecz matki syna skarżącego, ze skutkiem od dnia 1 września 2015 r.;
  - stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 września 2022 r., z wyjątkiem jej postanowień dotyczących przyznania skarżącemu dodatku edukacyjnego na syna;

- co za tym idzie, zgodnie z zasadą przewidującą, że Trybunał nie może nakładać nakazów na instytucje, wypłatę odpowiedniej kwoty na rzecz skarżącego (dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu, dodatek na gospodarstwo domowe, dodatek przedszkolny od dnia 1 września 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r.);
- ze skutkiem wstecznym, za okres od dnia 1 kwietnia 2015 r. do czerwca 2023 r. (przy założeniu, że administracja już wypłaciła skarżącemu wspomniane dodatki za okres pięciu miesięcy, od kwietnia 2015 r. do września 2015 r. łącznie);
- powiększonej o odsetki naliczane od listopada 2015 r. w wysokości średniej złożonej rocznej stopy procentowej równej stopie odsetek publicznych ustalonej przez EBC na rok 2022 r.;
- i na przyszłość, od lipca 2023 r.;
- w razie potrzeby – stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 marca 2023 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 4 listopada 2022 r.;
- obciążenie Komisji całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 i 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, oczywistych błędów w ocenie przy stosowaniu tych artykułów zważywszy na brak orzeczenia sądowego powierzającego opiekę nad synem skarżącego matce dziecka.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2023 r. – J. García Carrión / EUIPO – Calipso (LimoLife)

(Sprawa T-324/23)

(2023/C 261/64)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: J. García Carrión, SA (Jumilla, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Mora Cortés, abogado)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Calipso SRL (Afumati, Rumunia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LimoLife – zgłoszenie nr 18 352 014

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2023 r. w sprawie R 1258/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności lub zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględniono odwołanie R 1258/2022-1, oddalając sprzeciw nr B 3 142 838 i nakazując rejestrację spornego znaku towarowego w całości w odniesieniu do wszystkich spornych towarów;
- obciążenie EUIPO i Calipso SRL (jeśli weźmie ona udział w niniejszym postępowaniu) kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed departamentem „Operacji” i przed Pierwszą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 9 czerwca 2023 r. – QZ/EBI

(Sprawa T-569/22) ⁽¹⁾

(2023/C 261/65)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 451 z 28.11.2022.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do komunikatu opublikowanego w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-302/22**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 276 z dnia 18 lipca 2022 r.)

(2023/C 261/66)

Komunikat w Dz.U. w sprawie T-302/22, Vinokurov/Rada otrzymuje brzmienie:

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2022 r. – Vinokurov/Rada

(Sprawa T-302/22)

(2022/C 276/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alexander Semenovich Vinokurov (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: É. Épron, i J. Choucroun, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i zasadną;
- częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona Alexandra Vinokurova;
- częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono Alexandra Vinokurova;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania;
- zastrzeżenie na rzecz skarżącego wszystkich należnych mu praw, środków i działań.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnionych w sposób wystarczająco precyzyjny i konkretny motywów na poparcie aktu niekorzystnego. Na poparcie tego zarzutu skarżący podnosi w szczególności, że motywy Rady odnoszą się do sektorów działalności, podczas gdy kryteria, o których mowa w decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 odnoszą się wyłącznie do określonych osób. Skarżący wskazuje także na brak precyzji kryterium dotyczącego zapewniania istotnego źródła dochodów i na okoliczność, że sformułowanie motywów nie odpowiada żadnemu istotnemu kryterium wskazanemu przez Radę. Wreszcie skarżący utrzymuje, że motyw dotyczący popierania lub wdrażania działań lub polityk różni się od właściwego kryterium, jakim jest wspieranie „materialnie lub finansowo” rządu Federacji Rosyjskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jakiego Rada miała się dopuścić w odniesieniu do istotnych zastosowanych przez nią kryteriów, a mianowicie między innymi wsparcia materialnego lub finansowego decydentów rosyjskich, uzyskiwania korzyści od rządu Federacji Rosyjskiej lub zapewnianiu temu rządowi istotnego źródła dochodów.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności z tego względu, że rozszerzenie kryteriów umieszczenia w wykazie pozwala obecnie na nakładanie sankcji na osoby niezwiązane z sytuacją w Ukrainie. Mowa jest bowiem o tym, że Rada bierze pod uwagę zapewnianie przez określone sektory działalności istotnych źródeł dochodów, lecz nie bierze się pod uwagę ani udziału w rynku, jaki skarżący ma w tych sektorach, ani udziału kapitałowego skarżącego w wymienionych przedsiębiorstwach.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony i do skutecznej ochrony sądowej.

-
- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 80, s. 31).
  - (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 80, s. 1).
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL